

IX Nadzwyczajny Zjazd PZPR rozpoczął obrady

„Świadomi historycznej odpowiedzialności
za losy państwa i narodu, świadomi powagi
sytuacji w jakiej znalazł się nasz kraj...”

Przemówienie Stanisława Kania na otwarcie obrad

SZANOWNE TOWARZYSZKI
I TOWARZYSZE DELEGACJI
SZANOWNI GOŚCIE ZJAZDU

Świadomi historycznej odpowiedzialności za losy państwa i narodu, świadomi powagi sytuacji, w jakiej znalazł się nasz kraj, świadomi oczekiwań i nadziei Polaków — zebrał się na Nadzwyczajnym, IX Zjeździe Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej.

Jesteśmy uczestnikami doniosłych przemian w życiu partii i narodu, ale także w pełni świadomi wielkich zagrożeń, które zawisły nad naszym krajem. To wszystko określa wagę naszych obrad i decyzji, które podejmiemy.

Spoczywa na nas powinność stworzenia na IX Zjeździe marksistowsko-leninowskiego programu, który sięgał będzie do dorobku wielkiej, autentycznej, choć przecież nie wolnej od kontrowersji dyskusji przedzjazdowej! Tu, na Zjeździe, odpowiedzieć musimy na pytania nurtujące nie tylko członków naszej partii, ale wszystkich Polaków, pytania które w ostatnich miesiącach tak często i z taką siłą, z troską o los kraju, stawiane były na każdym zebraniu, w każdej rozmowie.

Od Zjazdu oczekuje się wiele. Może nawet zbyt wiele. Ale i skala problemów do rozwiązania jest dziś ogromna. Nadzwyczajny Zjazd ma potwierdzić naszą zdolność do sprośnięcia tym oczekiwaniom, do kierowania biegiem wydarzeń, do wytyczania dróg rozwoju kraju.

Niechaj trud przez nas dotąd podjęty, którego ukoronowaniem jest Zjazd, przyniesie dojrzały program działania naszej partii, całego narodu. Niechaj Zjazd uczyni naszą partię jednolita — jednością i ciągłością ideową, polityczną, wysokim morale swych szeregów — do twórczej, bojowej realizacji tego programu. Niechaj naszym wysiłkom towarzyszy wiara w siły partii i wola działania, chłodna rozważa, rozsądek i odpowiedzialność.

SZANOWNI TOWARZYSZE!

W minionych 17 miesiącach śmierć zabrała z naszych szeregów wielu zasłużonych działaczy — weteranów ruchu robotniczego, a także członków centralnych władz partii i wśród nich generała broni Zygmunta Berlinga, Teodora Palimaka, Rudolfa Juzka, Romana Nowaka, Zenona Nowaka, Marszałka Polski Mariana Spychalskiego, Genowefę Stefańską, Jerzego Wójcikę. Odeszło z naszych szeregów wielu ofiarnych, ideowych członków partii.

TOWARZYSZE!

Obradom Zjazdu towarzyszy uwaga i najlepsze życzenia naszych przyjaciół, komunistów bratnich krajów wspólnoty socjalistycznej, komunistów całego świata, wszystkich, którym bliska jest socjalistyczna Polska, którzy doceniają rolę, jaką spełnia nasza partia we współczesnym rewolucyjnym ruchu międzynarodowym.

Siedzieć je będą uważnie również nasi przeciwnicy, którzy chcieliby widzieć Polskę skłóconą i słabą i zepchnąć ją z socjalistycznej drogi rozwoju.

Możemy im powiedzieć tylko tyle: Polska jest i będzie trwałym ogniem wspólnoty państw socjalistycznych! Braterska przyjaźń i sojusz Polski ze Związkiem Radzieckim, z innymi krajami socjalistycznymi, były, są i będą kamieniem węgielnym naszej polityki zagranicznej, fundamentem bezpieczeństwa naszych granic i niepodległego rozwoju naszego kraju!

Nigdy nie zapomnimy, że niepodległość Polski i socjalizm — to pojęcia nierozdzielne!

Podziękujemy bratnim partiom za przyjęcie naszego zaproszenia na Zjazd.

Serdecznie witam delegację Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego pod przewodnictwem członka Biura Politycznego Komitetu Centralnego, pierwszego sekretarza Komitetu Moskiewskiego towarzysza Wiktora Griszyna.

Witam członków delegacji: zastępcę członka Biura Politycznego Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, pierwszego sekretarza Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Białorusi towarzysza Tichona Kisielowa.

Sekretarza Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego towarzysza Konstantina Rusakowa.

Członka Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, ambasadora Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w Polsce Rzecząpospolitej Ludowej towarzysza Borysa Aristowa.

Witam serdecznie:

— delegację Komunistycznej Partii Czechosłowacji pod przewodnictwem członka Prezydium Komitetu Centralnego, I sekretarza Komitetu Miejskiego w Pradze towarzysza Antonína Kapka;

— delegację Niemieckiej Socjalistycznej Partii Jedności pod przewodnictwem członka Biura Politycznego, sekretarza Komitetu Centralnego towarzysza Wernera Felke;

— delegację Węgierskiej Socjalistycznej Partii Robotniczej pod przewodnictwem członka Biura Politycznego, sekretarza Komitetu Centralnego towarzysza Ferencza Havasi;

— delegację Bułgarskiej Partii Komunistycznej pod przewodnictwem członka Biura Politycznego Komitetu Centralnego, pierwszego zastępcę przewodniczącego Rady Ministrów Ludowej Republiki Bułgarii towarzysza Todora Bożinowa;

— delegację Rumuńskiej Partii Komunistycznej pod przewodnictwem członka Biura Politycznego Komitetu Wykonawczego, sekretarza Komitetu Centralnego towarzysza Josifa Banca;

— delegację Komunistycznej Partii Wietnamu pod przewodnictwem członka Biura Politycznego, I wicepremiera rządu Wietnamskiej Republiki Socjalistycznej legendarnego generała towarzysza Vo Nguyen Giapa;

— delegację Komunistycznej Partii Kuby pod przewodnictwem członka Biura Politycznego, sekretarza Komitetu Centralnego towarzysza Carlosa Rafaela Rodrígueza;

— delegację Mongolskiej Partii Ludowo-Rewolucyjnej pod przewodnictwem zastępcę członka Biura Politycznego, przewodniczącego Centralnej Komisji Kontroli Partijnej towarzysza Budyna Deżida;

— delegację Związku Komunistów Jugosławii pod przewodnictwem członka Prezydium Komitetu Centralnego towarzysza Aleksandra Grikowa;

— redaktora naczelnego „Problemów pokoju i socjalizmu” towarzysza Konstantina Zarodowa.

TOWARZYSZKI I TOWARZYSZE!

Bojowość naszej partii wyraża się w żywotności tradycji ruchu robotniczego, w ich oddziaływaniu na młode pokolenia komunistów. Składając hołd wszystkim pokoleniom weteranów walki rewolucyjnej i wyzwolenczej, weteranów pracy, którzy zbudowali fundamenty naszego kraju — witam ich przedstawicieli uczestniczących w obradach Zjazdu, a wśród nich wielkiego żołnierza, Marszałka Polski — tow. Michała Rola-Zymlerskiego.

Witam przedstawicieli bratnich stronnictw politycznych: — Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego z prezesem Naczelnego Komitetu profesorem Stefanem Ignarem, — Stronnictwa Demokratycznego z przewodniczącym Centralnego Komitetu profesorem Edwardem Kowalczykiem.

Nasza partia liczy, jak zawsze na trud uczonych polskich, twórców kultury, nauki i techniki. Witam ich przedstawicieli zgromadzonych tu — na Zjeździe — i zwracam się z prośbą o aktywny udział w pracach zjazdowych.

Witam reprezentantów organizacji młodzieżowych, wszystkich gości zaproszonych na nasz Zjazd, wybitnych bezpartyjnych.

IX Nadzwyczajny Zjazd Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej ogłaszam za otwarty.

(PAP)

„CHCEMY TWORZYĆ

WIELKĄ

PLASZCZYNĘ

OGÓLNONA-

RODOWEGO

POROZUMIENIA

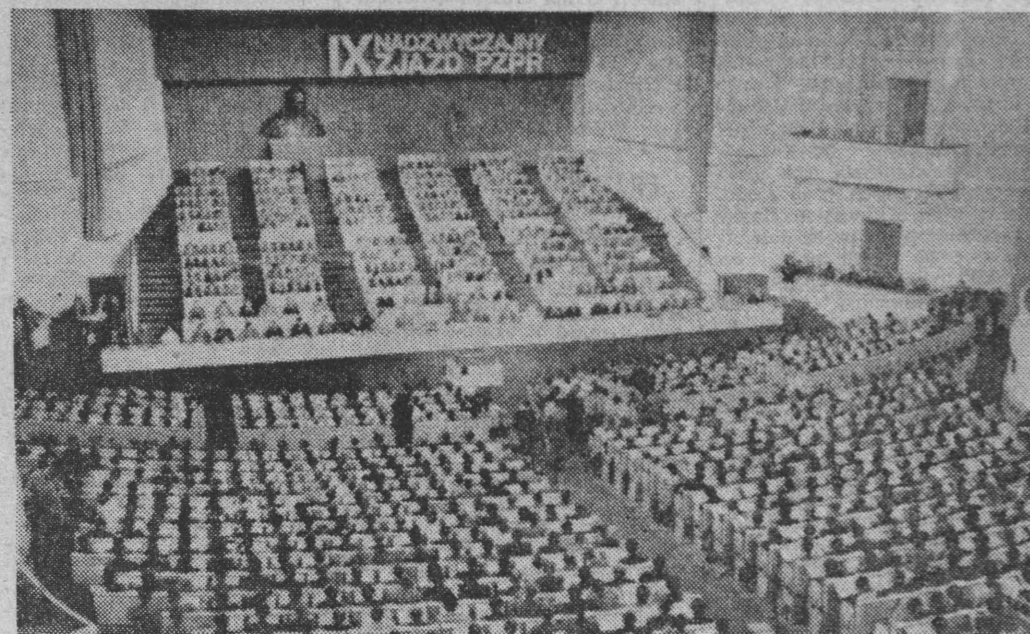
W REALIZACJI

SOCJALISTYCZNEJ

ODNOWY...”

Referat KC

str. 3-4

Fragment sali obrad.

CAF — D. Kwiatkowski

- Powołanie Prezydium, Sekretariatu i komisji Zjazdu
- Porządek obrad uzupełniony o punkt — rozpatrzenie sprawozdania komisji T. Grabskiego
- Dyskusja nad zasadami wyboru centralnych władz partii
- Pierwsze wystąpienia gości i delegatów

Sprawozdawcy PAP relacjonują:

Już po godzinie 8.00 zaczęła zapelniać się Sala Kongresowa w Pałacu Kultury i Nauki — miejsce obrad IX Nadzwyczajnego Zjazdu PZPR. Zarówno sala jak i kuluary udekorowane są skromnie, odpowiadając robotniczemu charakterowi obrad najwyższego forum partii. Dominuje czerwień i biel.

Głównym akcentem wystroju sali, w której przez kilka dni toczyć się będzie dyskusja nad najważniejszymi sprawami partii, narodu, Polski, jest napis: „SOCJALIZM TRZEBA BRONIĆ TAK, JAK NIEPODLEGŁOŚĆ POLSKI”. Nad prezydium rodzaj plafonu o barwach biało-czerwonych. Na tle czerwonej draperii wielkie popiersie Lenina.

Delegaci, których na IX Nadzwyczajny Zjazd PZPR wybrało 1984 wypełniając sale, zajmują miejsca w sektorach wyznaczonych dla poszczególnych delegacji wojewódzkich. Na parterze, najbliższym Prezydium — najliczniejsze w kraju wojewódzkie organizacje partyjne: katowicka i warszawska, dalej reprezentanci organizacji ludzkiej, poznańskiej, bydgoskiej, gdańskiej, wrocławskiej i krakowskiej, delegaci w żołnierskich mundurach. W amfiteatrze zajmują miejsca delegaci z innych regionów kraju.

CZĘŚĆ ROBOCZA ZJAZDU

O godzinie 9.00 rozpoczęły się robotnicze obrady IX Nadzwyczajnego Zjazdu PZPR, służące zapewnieniu sprawnego przebiegu prac najwyższego forum partii.

Przeżywamy dziś doniosłą chwilę — tymi słowami zwrócił się do delegatów I sekretarz KC PZPR Stanisław Kania, rozpoczynając obrady IX Nadzwyczajnego Zjazdu PZPR. Poprosił on o wniesienie na salę obrad sztandaru Komite-

tu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej.

Wszyscy wstają z miejsc, gdy po raz pierwszy wkracza sztandarem wkracza sztandarem, który przewodzi delegacji Komitetu Centralnego, dyskusję, wybory centralnych władz partii, zmiany w Statucie PZPR oraz podjęcie uchwał. Porządek obrad został uzupełniony o dodatkowy punkt — rozpatrzenie i ustosunkowanie się przez IX Nadzwyczajny Zjazd PZPR do sprawozdania z działalności komisji powołanej na X Plenum KC PZPR pod przewodnictwem Tadeusza Grabskiego dla oceny dotychczasowego przebiegu i przyspieszenia prac w kwestii odpowiedzialności osobistej członków PZPR pełniących funkcje kierownicze.

Z kolei powołano komisje zjazdowe: mandatową, uchwał i rezolucji, statutową, wyborczą oraz odwołań do IX Zjazdu.

W skład Komisji Mandatowej wybrani zostali m. in.: kierownik Oddziału Produkcji w Przedsiębiorstwie Przemysłu Spożywczego w Łomży — Stanisław Kaseja, oficer WP, szef Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w Suwałkach — Bolesław Dziadziak, rolnik, ze wsi Topczewo, woj. białostockie — Mieczysław Warpechowski.

W skład Komisji Uchwał i Rezolucji wybrani zostali m. in.: I sekretarz KM w Łomży — Mieczysław Czerniawski, elektryk w Hajnowskim Przedsiębiorstwie Suchoj Destylacji Drewna, woj. białostockie — Zygmunt Homlala, oficer dyktora kopalni i Zakładów Wzbożeniarskich Rud Polimetaliowych „Krzemionka” w Suwałkach — Ignacy Marjański.

W skład Komisji Statutowej wybrani zostali m. in.: I sekretarz KM w Białymstoku — Józef Kowalczyk, rolnik ze wsi Budwiele, woj. suwalskie, Edward Milewski i emeryt z woj. łomżyńskiego — Henryk Swiderski.

W skład Komisji Wyborczej wybrani zostali m. in.: zastępca dyrektora Oddziału Wojewódzkiej Spółdzielni Spożywców „Spolem” w Elku woj. suwalskie — Marianna Birgel, I sekretarz KMG w Wysokim Mazowieckim, woj. łomżyński — Mieczysław Gorski i I sekretarz KW w Białymstoku — Stefan Zawodziński.

W skład Komisji Odwołań wybrani zostali m. in.: prezes Wojewódzkiego Związku Spółdzielni Pracy w Łomży — Daniel Kozłowski, oficer

Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w Białymstoku — Leon Siemiończyk i Prokurator Rejonowy w Giżycku, woj. suwalskie — Stefan Szydłowski.

W ostatnim punkcie robotniczej części obrad omawiano zasady wyboru centralnych władz partii.

UROCZYSTO OTWARCIE ZJAZDU

O godzinie 12.00 następuje uroczyste otwarcie obrad. Na sali, obok delegatów, zajmują miejsca zaproszeni goście. Obecne są delegacje bratnich partii komunistycznych i robotniczych z krajów socjalistycznych, przybyłe na obrady IX Zjazdu. W posiedzeniu najwyższego partyjnego forum uczestniczą weterani walk rewolucyjnych i wyzwolenczych, weterani pracy, przedstawiciele stronnictw politycznych — ZSL i SD, członkowie Prezydium Sejmu, Rady Państwa, Rady Ministrów, reprezentanci świata kultury, nauki i techniki, przedstawiciele organizacji młodzieżowych, a także grono zaproszonych na Zjazd osób bezpartyjnych.

Uroczystą inaugurację IX Nadzwyczajnego Zjazdu PZPR, którego obrady będą tak wielkie zainteresowanie, relacjonują w bezpośredniej transmisji Polskie Radio i Telewizja.

Orkiestra gra hymn narodowy, a następnie „Miedzynarodówkę”, których słowa podchwytują zebrani.

Dokonując uroczystego otwarcia obrad I sekretarz KC PZPR Stanisław Kania mówi m. in.: „Świadomi historycznej odpowiedzialności za losy państwa i narodu, świadomi powagi sytuacji, w jakiej znalazł się nasz kraj, świadomi oczekiwań i nadziei Polaków — zebrał się na Nadzwyczajnym, IX Zjeździe Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, przyniesie dojrzały program działania naszej partii, całego narodu”.

Chwiał milczenia delegaci uczcili pamięć zasłużonych działaczy — weteranów ruchu robotniczego, a także członków centralnych władz partii oraz ofiarnych, ideowych członków PZPR, których w minionych 17 miesiącach, jakie upłynęły od VIII Zjazdu PZPR, śmierć zabrała z szeregów Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej.

Następnie — I sekretarz KC PZPR powitał delegatów i gości Zjazdu oraz delegację zagraniczną, które przybyły na warszawskie obrady.

Przewodnictwo obrad objął Zygmunt Gafecki — zastępca dyrektora Zespołu Opieki Zdrowotnej Warszawa Praga — Południe. Poprosił on I sekretarza KC o zabranie głosu.

Stanisław Kania wygłosił referat Komitetu Centralnego PZPR na IX Nadzwyczajny Zjazd Partii.

Po przemówieniu Stanisława Kania, który w blisko 3-godzin-

ciąg dalszy na str. 2

Doniesienia ze świata

Znów nalot izraelski na południowy Liban

▲ BEJRUT — Lotnictwo izraelskie dokonało we wtorek, już po raz trzeci od końca ub. tygodnia, obrotu południowego Libanu, gdzie mieszczą się obóz uchodźców palestyńskich, 12 samolotów izraelskich zrzucało bomby i ostrzeliwało z broni pokładowej miejscowości oddalone o kilkanaście kilometrów od Bejrutu. Według Palestyńskiej Agencji WAP, jeden z atakujących samolotów został zestrzelony przez przeciwników obrony rakietowej. Natomiast stróży na Tel Avivie podali, że nad południowym Libanem doszło do walk lotniczych, w których miał zostać zestrzelony myśliwiec syryjski.

Obchody święta narodowego we Francji

▲ PARYŻ — 14 lipca, w dniu święta narodowego Francji, w 182 rocznicę zbioru Bastylii, w Paryżu odbyła się uroczysta defilada wojskowa, którą odbił prezydent Francois Mitterrand. Wzdłuż słynnej ulicy Champs Elysees ustawili się dziesiątki tysięcy mieszkańców Paryża, aby obejrzeć paradę, z udziałem orkiestry.

Prowokacje przeciwko Angoli

▲ NOWY JORK — Wojska RPA dopuściły się nowej prowokacji przeciwko Angoli według informacji z Windhoek nadanej przez amerykańską agencję prasową AP, która powołuje się na wypowiedź dowódcy wojsk terytorialnych Namibii, gen. Ch. Lityo'da, w wyniku tej akcji zginęło wielu mieszkańców Angoli.

Wojna irańsko-iracka

▲ BAGDAD — Komunikat wojskowy ogłoszony w poniedziałek wieczorem w Bagdadzie stwierdza, że w ciągu ostatnich 24 godzin na różnych odcinkach 300-kilometrowego frontu irańsko-irackiego zło-

nęło 132 żołnierzy irańskich. Straty irackie wyniosły 12 żołnierzy.

Tymczasem Agencja PARS podała, że artyleria irańska ostrzeliwała irackie najeźdźców „w porcie Faw, niszcząc z broni artylerii. Artyleria irańska ostrzeliwała również pozycje irackie w znajdującej się pod kontrolą Iraku części Chomiszaru — irackiego miasta portowego leżącego nad drogą wodną Szatt-el Arab.

Jedenasta noc zamieszek w N. Brytanii

▲ LONDYN — Noc z poniedziałku na wtorek była kolejną „11” z rzędu nocą zamieszek i starć ulicznych pomiędzy policją a grupami młodzieży brytyjskiej. Zmagał się o grupami oburczającymi ją kamieniami i butelkami z benzyną, które gromadziły w pobliżu nocnych imprez na ulicach Leicester, Derby, Nottingham, Huddersfield i Liverpool. Podpalono i demontowano sklepy, dopuszczano się aktów wandalizmu.

Krwawe walki w Gwatemali

▲ BRASILIA — Podczas ostatniego tygodnia w północnej Gwatemali doszło do czterech ataków między partizanami a siłami rządowymi. Jak podały gwatemalskie środki masowego przekazu, w starciach tych straciło życie około 40 żołnierzy, 3 partyzantów i 5 osób cywilnych. Cyfry te nie zostały jednak potwierdzone przez stronę rządową, a prasa nie opublikowała żadnych szczegółów.

Kolejny incydent pakiistańsko-indyjski

▲ DELHI — Wojska pakiistańskie 2900 otworzyły ogień do żołnierzy indyjskich służących w rejonie miasta Poonch w stanie Dżammu i Kaszmir. Jak informuje w numerze wczorajszym dziennik „Times of India” w czasie wymiany ognia zginęło 3 żołnierzy indyjskich.

M. Begin desygnowany na premiera

▲ PARYŻ — Jak poinformowano we wtorek w Tel Avivie, prezydent Izraela, lechac Nijon, powierzył misję utworzenia nowego rządu izraelskiego Menachemu Beginowi. Decyzję tę poprzedziły dwudniowe konsultacje z przedstawicielami wszystkich partii politycznych, reprezentowanych w Knesecie w wyniku wyborów parlamentarnych z 30 czerwca br.

Zmarł Borys Polewoj

▲ MOSKWA — W dniu 12 br. po długiej i ciężkiej chorobie zmarł w wieku 74 lat znany pisarz radziecki, Borys Polewoj.

W latach 1941-45 Polewoj był korespondentem wojennym „Prawdy”.
Najbardziej znanym utworem Polewoja jest „Opowieść o prawdziwym człowieku”. Pisarz poświęcił mu także szereg powieści, m. in. „Złoto”, „Ludzie na szczytach czasów”, „Daleko od frontu”, liczne opowiadania oraz dzienniki frontowe.

Skandal w CIA?

▲ WASHINGTON — Sześć tygodni wstępnego Centralnej Agencji Wywiadowczej USA, Max Hugel ustąpił we wtorek ze stanowiska w kilka godzin po opublikowaniu przez dziennik „Washington Post” zarzutów pod jego adresem, o to, iż brał udział w machinacjach finansowych, Komunikat CIA opublikowany tego samego dnia, w którym informuje się o rezygnacji Hugela stwierdza iż oskarżenia rzucane na niego są „bezpodstawne i nieprawdziwe”.

Proces I. Gribniny

▲ MOSKWA — Przed moskiewskim sądem miejskim rozpoczął się proces otwarty Iriny Gribniny, oskarżonej o przygotowywanie i rozpowszechnianie opartych na fałszu i zmyśleniach materiałów szkalujących ustroj państwa w ZSRR.

Rośnie liczba ofiar powodzi w Indiach

▲ DELHI — W ciągu ostatnich tygodni w wyniku powodzi w Indiach śmierć poniosło 215 osób. Najwięcej ofiar jest w stanie Bihar. Pradż — 115. Straty materialne poniosło 2 mln. obywateli. Zniszczeniu uległo wiele domów, dróg, mostów, poprzeczne zostały tamy, pod wodą znalazły się rozległe obszary pól uprawnych.

pogoda

DZIS — zachmurzenie duże, okresami umiarkowane, przelotne opady deszczu, możliwa burza. Temperatura maksymalna 20-22 st., minimum 12-14 st. C. Wiatr słaby, zmienny.
JUTRO — przelotne opady deszczu.
IMIENTY: Henryka, Włodzimierz. (7)

Chcemy twarzyć wielką płaszczyznę ogólnonarodowego porozumienia w realizacji socjalistycznej i odnowy

Referat Komitetu Centralnego wygłoszony na IX Nadzwyczajnym Zjeździe PZPR przez Stanisława Kanię

Zawsze zjazd partii stanowi wydarzenie dla kraju, dla jego przyszłości. Znaczenie naszych obrad jest szczególne; określa je sytuacja wewnętrzna. Kraj znajduje się w dramatycznym punkcie swoich tysiącletnich dzieł.

Obradujemy w dniach 37 rocznicy Odrodzenia Polski. Święto Lipcowe odmierza czas wolności i czas socjalistycznych przeobrażeń. Wspominamy lata narodowej klęski i okupacji hitlerowskiej, bezmiar nieszczęść i hekatombę ofiar narodu polskiego. Kulturywne dymy z postawy wojennej pokolenia Polaków; bohaterstwo żołnierzy Wojska Polskiego na frontach i bojowników Ruchu Oporu. Wdzięczna pamięć przekazywać będzie kolejnym generacjom prawdę o wyzwoleniu, misję Armii Radzieckiej. Zawdzięczamy jej nie tylko odzyskanie niepodległości, ale i ratunek przed biologiczną zagładą.

Zachowajmy na wsze czasy w pamięci męstwo obrońców młodej władzy ludowej i rewolucyjnych przeobrażeń okazywanych w walce ze zbrojnymi siłami polskiej reakcji.

Trwale zapisany został wielki pochód Polaków na odzyskanie po wiekach ziemie państwowej. W stosunkowo krótkim okresie historycznym Polska stała się krajem rozwiniętego przemysłu, następowały wielkie zmiany w rolnictwie.

Mamy więc prawo do dumy z dokonania narodu, prawo do dumy z naszej partii, której myśl programowa i jej wysiłki organizatorskie zostały uznane przez historię.

Są to zasadnicze fundamenty i wartości, na których budować będziemy program wyzścia z obecnych trudności. Wielkie są jednak powody do zadumy, troski serdecznej a nawet trwogi o dalszy los Polski Ludowej.

Dziś nikt nie powinien mieć złudzeń — toczy się ostra ideologiczna i polityczna walka klasowa o władzę w Polsce, o oblicze naszego kraju, o jego miejsce i orientację na arenie międzynarodowej.

Splętnięte zagrożenie dla socjalizmu, narastanie zjawisk kontrrewolucji, kryzys ekonomiczny, o rozległym charakterze, rozprężenie dyscypliny społecznej, paraliżowanie działalności instytucji państwowych stwarza zagrożenie dla bytu państwowego. Wszystko to stawia na porządku dnia zadania oceny narodowej.

Musimy niezwłocznie zmienić ten stan; oddać zagrożenia i wprowadzić kraj na szlak pożytecznego socjalistycznego rozwoju.

Okazuje ono nas tego partia, oczekująca, tego miliony Polaków w przekonaniu, że Zjazd otworzy perspektywę pokonania trudności. Oczekują tego z zyczliwością nasi zagraniczni sojusznicy.

Tym oczekiwaniom wyjdziemy na spotkanie i uczynimy wszystko, by im sprostać. Najważniejszym celem partii jest służba klasie robotniczej i wszystkim ludziom pracy, jest troska o trwałe gwarancje niepodległego bytu narodu, troska o bezpieczeństwo socjalistycznej Ojczyzny.

Nie pierwszy już raz przychodzi nam przeżywać w Polsce Ludowej wstrząs polityczny. Co było wspólnego w konfliktach, a co je wyróżniało? Wspólne dla wszystkich tych konfliktów było ich źródło. Rodziły je ogólne błędy w polityce naczelnych władz państwa. Wspólne więc było to wystąpienie zdrożonych przez robotnicze niezadowolenie przekształcone w ostry protest.

Zasadniczo odmienny był charakter konfliktów, jakie wystąpiły w lipcu i sierpniu ubiegłego roku. Wyróżniały się one niezwykle masowym zasięgiem, długotrwałością i determinacją wystąpienia strajkowych.

Jest bezsporna zasługa naszej partii, iż w najostrejszej

„Wydawania w Polsce to nowy przekonujący dowód, jak ważne jest dla partii, dla umocnienia jej kierowniczej roli wnikliwe przysłuchiwanie się głosowi mas, zdecydowana walka ze wszelkimi przejawami biurokratyzmu, wolantaryzmu, aktywny rozwój demokracji socjalistycznej, prowadzenie realistycznej, wyważonej polityki w kontaktach ekonomicznych z zagranicą”.

Nasze doświadczenie w pełni potwierdza słuszność tych myśli skierowanych do świata socjalizmu. Będziemy czynić wszystko, by zaufanie społeczeństwa do partii i władzy ludowej przywrócić.

Partia potwierdza na swym Nadzwyczajnym Zjeździe generalną zasadę rozwiązywania konfliktów społecznych na drodze porozumienia respektującego socjalistyczny charakter państwa. Przeciwnieństwem tej linii jest polityka awanturnictwa i wywoływania konfliktów sprzecznych z podstawowymi interesami narodowymi.

KC i jego Biuro Polityczne tworzyły polityczne i prawne warunki dla rozwoju socjalistycznej demokracji. Potwierdzeniem tego są już projekty takich wielkich regulacji prawnych, jak ustawa o związkach zawodowych, o samorządzie pracowniczym, o przedsiębiorstwie gospodarczym, o samorządzie wiejskim, czy ustawa o kontroli publikacji i widowisk, a także przygotowywane ustawy o radach narodowych, Radzie Ministrów, szkołach wyższych i prawie prawnym.

Sejm odzyskuje rolę najwyższego narodowego przedstawicielstwa swą konstytucyjną rolę najwyższej władzy państwowej. Również polityka i aktywność rad narodowych. Zmieniliśmy zasadę, że przewodnictwo rad powierzone było tylko i sekretarzom komitetów naszej partii.

Praktyka demokratycznego działania toruje drogę do podjęcia przez Zjazd uchwał, umacniających marksistowsko-leninowski charakter partii oraz jej demokratyzm. Jesteśmy partią porozumienia i rozwoju. Nasza sytuacja wymaga jednak abyśmy byli równocześnie partią walki o socjalistyczny charakter odnowy, partią walki z wrogami socjalizmu.

Sojuszników dla linii porozumienia i odnowy partia poszukuje we wszystkich klasach i grupach społecznych. Głównym oparciem dla partii jest i pozostanie polska klasa robotnicza. Partia będzie działać aktywnie na rzecz tworzenia systemu gwarancji prawnych o radach instytucji służących klasie robotniczej w spełnieniu roli, do jakiej została powołana przez historię.

Wielką powinnością naszej partii jest czynienie wszystkiego, aby klasa robotnicza miała istotny wpływ na najważniejsze decyzje podejmowane na wszystkich szczeblach władzy.

Jednym z głównych problemów w działaniu partii robotniczej jest czynienie wszystkiego, aby klasa robotnicza miała istotny wpływ na najważniejsze decyzje podejmowane na wszystkich szczeblach władzy.

Wniosek, który stał się wynikiem tych konfliktów, to odpowiedzialność personalna. Dlatego właśnie Komitet Centralny dokonał zasadniczych zmian kadrowych. Trzeba jednak podkreślić, że również ważną jest ustalenie błędnych mechanizmów funkcjonowania partii i władz państwowych i stworzenie mocnych gwarancji ich demokratycznego działania.

Głębokie poczucie odpowiedzialności za kraj było podstawą decyzji zaakceptowania przez V Plenum KC projektu porozumienia z Gdańską i Szczecińską.

Pracownicy socjalizmu chcą wykorzystywać „Solidarność” w celach, które nie mają nic wspólnego z robotniczymi interesami. Takim tendencjom partia nasza przeciwstawia się zdecydowanie. Obowiązkiem członków partii w „Solidarności” jest dbać o socjalistyczne oblicze, o działalność zgodną z charakterem związku zawodowego.

Jesteśmy za konstruktywną rolą „Solidarności” w życiu kraju. Taka rola jest możliwa wtedy, gdy robotnicy w „Solidarności” znajdą dobre woli, by udźwignąć się od wrogich sił, których cele przekraczają nie-naruszalne zasady naszego ustroju.

Nasz stosunek do „Solidarności” budowlany w oparciu o deklaracje organizatorów zapisaną w statucie.

Drugi czynnik określający ten stosunek, to praktyka towarzysząca działalności związku.

Jest bardzo dużo powodów do niepokojów. Zbyt pochopnie wykorzystuje się oręż strajku. Coraz więcej faktów świadczy o uszupkowaniu sobie przez „Solidarność” prawa do decyzji w

demagogia skierowana przeciwko podstawom naszego ustroju.

Dlatego też nasza partia musi bardziej skutecznie niż dotychczas organizować cały front obrony socjalizmu, politycznej ofensywy przeciw wrogom, stanowcze przeciwdziałanie naruszeniom prawa, porządku publicznego, przeciwdziałanie wszelkim aktom gwałtownym w konstytucyjne funkcje organów państwowych.

Kontrewolucyjne zamiary nie mają w Polsce szans, nasze państwo za sprawą partii i wszystkich sił rozsądka i odpowiedzialności nie da się zapędzić z socjalistycznego szlaku.

Mimo różnych trudności będziemy jednak kontynuować z całą konsekwencją dzieło socjalistycznej odnowy, realizować linię porozumienia z wszystkimi, którzy dobrze żyć chcą z Polską Ludową, budować nasze programy i zamiary w przekonaniu, że własnymi siłami pokonamy zagrożenie socjalistycznego rozwoju Polski; zagrożenie dla niepodległości ojczyzny.

Rozstrzygające znaczenie dla rozwoju sytuacji w kraju i kształtowaniu się socjalistycznej odnowy miały procesy przebiegające w partii.

Deformacja życia politycznego, odejście od leninowskich norm życia partyjnego głęboko

Cieszy nas to, że branżowe związki zawodowe odbudowały swoje wpływy wśród ludzi pracy. Nasza partia powinna jeszcze skuteczniej sprzyjać tym procesom.

Wielokrotnie już partia publicznie określała swój konstytucyjny stosunek do „Solidarności”. Wyrażaliśmy gotowość współdziałania i potwierdzamy ją raz jeszcze. Dostrzegamy bardzo zróżnicowany charakter tej organizacji.

Jesteśmy nadal otwarci na wszystkie propozycje płynące ze strony „Solidarności”, a zwłaszcza zmierzające do jej aktywnego udziału w przeciwdziałaniu kryzysowi gospodarczemu. Zawsze wychodzimy do niej na spotkanie robotniczego nurtu „Solidarności”. Doceniamy w „Solidarności” wielką energię, jaką wnoszą do ruchu związkowego młodzi robotnicy.

Linie podziału widzimy natomiast tam, gdzie kończy się działalność „Solidarności” jako związku zawodowego, a zaczyna nurt działań reakcyjnych, ekstremistycznych grupowań, które dążą do nadania „Solidarności” charakteru partii politycznej, opozycyjnej wobec socjalistycznego państwa. Taki jest cel oddziaływania na ogniwa „Solidarności” KOR-u i wszystkich grupowań polskiej reakcji. Walka z tymi tendencjami jest obowiązkiem członków partii będących jednocześnie członkami „Solidarności”.

Działamy w warunkach wciąż wielkich zagrożeń, które tworzą katastrofalną sytuację ekonomiczną. Wszystko to wykorzystują wrogowie socjalizmu i ich sojusznicy z ośrodków zachodniej dywersji.

Wrogowie socjalizmu budują swoje nadzieje na kryzysie. My chcemy nasze trudności pokonać, a oni chcą je wykorzystać, to jest granica podziału. Istnieje cały mechanizm unerwiających lokalnych ogniw władzy, paraliżowania możliwości działania organów państwa publicznego czy też różnych metod szantażu wobec ludzi broniących zasad socjalizmu i polityki partii.

Pracownicy socjalizmu chcą wykorzystywać „Solidarność” w celach, które nie mają nic wspólnego z robotniczymi interesami. Takim tendencjom partia nasza przeciwstawia się zdecydowanie. Obowiązkiem członków partii w „Solidarności” jest dbać o socjalistyczne oblicze, o działalność zgodną z charakterem związku zawodowego.

Jesteśmy za konstruktywną rolą „Solidarności” w życiu kraju. Taka rola jest możliwa wtedy, gdy robotnicy w „Solidarności” znajdą dobre woli, by udźwignąć się od wrogich sił, których cele przekraczają nie-naruszalne zasady naszego ustroju.

Nasz stosunek do „Solidarności” budowlany w oparciu o deklaracje organizatorów zapisaną w statucie.

Drugi czynnik określający ten stosunek, to praktyka towarzysząca działalności związku.

Jest bardzo dużo powodów do niepokojów. Zbyt pochopnie wykorzystuje się oręż strajku. Coraz więcej faktów świadczy o uszupkowaniu sobie przez „Solidarność” prawa do decyzji w

czynie sił patriotycznych we wspólnym działaniu; tworzenie w społeczeństwie więzi myślowej wokół zadań, jakie podejmujemy.

Afirmować i krytykować, inspirować i kontrolować, odzwierciedlać opinię publiczną, a zarazem ją kształtować — tak widzimy rolę dziennikarstwa w procesach odnowy.

Z uznaniem odnosimy się do wysiłków dziennikarzy, aby ich głos był wiarygodny. Należy utrwalić ten dorobek, zwalczając zarazem zjawiska przeszerzania się części dziennikarzy i redakcji w skrajność negacji i nieufności do partii i władzy.

Partia potwierdza swoje prawo do politycznej inspiracji i oceny prasy, radia i telewizji. Jest to jej statutowy obowiązek. Jesteśmy przekonani, że pracownicy prasy, radia i telewizji kontynuować będą walkę o socjalistyczne odrodzenie.

Ideowe wzmocnienie partii i rozwój życia ideologicznego wymaga stałego czerpania z wielkiego dorobku polskiej myśli socjalistycznej. Zbliża się stulecie powstania Wielkiego Proletariatu, pierwszy rewolucyjny międzynarodowy socjalistyczny partii polskich robotników. Nasze poprzedniczki SDKPiL, PPS „Lewica”, KPP, PPS i PPR w bohaterskiej walce szły ku zwycięstwu rewolucji socjalistycznej w naszym kraju, ku zespoleniu wyzwolenia narodowego i społecznego. Jest rzeczą słuszną, aby nasz Zjazd odniósł się w odrębnej uchwale do stulecia polskiego ruchu robotniczego i zalecił podjęcie prac nad wydobyciem i upowszechnieniem jego ideowego dziedzictwa.

Nie można budować socjalizmu bez wiedzy naukowej o socjalizmie. Każda partia wnosi do teorii socjalizmu własne doświadczenia i rozwój wzbogacający uniwersalną teorię rewolucyjnej, soc-

jalistycznej przebudowy społeczeństwa. Polscy marksiści mają obowiązek udzielenia odpowiedzi na temat wielu podstawowych dyalematów, jakie zrodził rozwój socjalizmu w Polsce, aby nadać teoretycznej i ideowej głębi naszym doraźnym z konieczności analizom.

Kształtowanie partii marksistowsko-leninowskiej oznacza, że trzeba dbać by była to robotnicza swagarda. Oznacza to jednoczesność oblicza ideowego. Członkowie partii kształtują swoje przekonania zgodnie z marksistowsko-leninowską ideologią. Podstawową zasadą organizacyjną funkcjonowania partii jest centralizm demokratyczny i demokracja wewnątrzpartijna. Oznacza to głęboką więź z klasą robotniczą i wszystkimi ludźmi pracy, a także głęboki związek z postępową tradycją i losami narodu, kulturowanie patriotyzmu ale zarazem uczucie międzynarodowego i braterstwa z KPZR i całym światowym robotniczym ruchem rewolucyjnym.

Na obecnym Zjeździe trzeba oświadczyć, że nasza partia musi być oddat zdolna do kierowania sprawami państwa i narodu bez schodzenia na błędne drogi wiodące do kryzysowych zakłóceń.

Z dyskusji przedzjazdowej zrodził się postulat opracowania na następny X Zjazd programu naszej partii, który nakreśliłby cele ku jakim zmierzać winniśmy w perspektywie pokolenia. Taki program jest wielką potrzebą ideologiczną i polityczną, ważnym czynnikiem obrony przed pragmatyzmem. Będzie on podstawą wychowania szeregów partyjnych w duchu marksizmu-leninizmu i kryterium słuszności konkretnych poczynań naszej polityki.

Gwarancją rozwoju pozbawionego wstrząsów i kryzysów jest silne państwo, budowane na demokracji i praworządności

Droga w tym kierunku została utworzona naszą polityczną wolą, naszym programem i dokonaniami już zmianami.

W dyskusji przedzjazdowej postawiono pytanie: jak nasza partia sprawować ma funkcję przewodnią w życiu narodu i państwa? Przyjmujemy koncepcję, że partia powinna spełniać swoją rolę siły przewodniej, a nie tylko funkcję pośredniczącą.

Stwarza to perspektywę demokratycznego funkcjonowania państwa przy aktywnej roli wszystkich sił społecznych, ludzi pracy reprezentowanych w Sejmie i radach narodowych przez sojusznice partii — PZPR, ZSL, SD, przedstawicieli obywateli bezpartyjnych.

Oznacza to w praktyce potrzebę istotnego przeorientowania działalności naszej partii i jej instancji na rzecz działania w instytucjach przedstawicielskich. To właśnie w ich obrębie — choć nie wyłącznie tam — nasza partia musi walczyć o poparcie swego programu. Sprawowaniu przez partię przewodniej roli w systemie demokracji zakłada, że będzie ona niezastąpioną płaszczyzną uzgadniania różnorodnych, specyficznych interesów klas społecznych, grup zawodowych w imię nadzadnego dobra ogólnonarodowego.

Niezmiernie ważną sprawą jest rozszerzenie kompetencji rad narodowych. Chodzi zwłaszcza o podejmowanie przez nie najważniejszych spraw swego obszaru i stanowienie o nich, o funkcje kontrolne w stosunku do administracji terenowej i ścisłą więź ze społeczeństwem.

Istnieją już konkretne projekty umacniania prawnych fundamentów naszego państwa. Musimy dbać o powstanie prawa dobrego, które będzie instytucjonalizować nowe tendencje i zjawiska naszego socjalistycznego życia społecznego i tworzyć ustawowe gwarancje procesu odnowy.

Szerze kwestii wymaga prawnego uregulowania. Rząd wystąpił do Sejmu z wnioskami o anulowanie dekretu o uposażeniach i emeryturach osób na kierowniczych stanowiskach. Sejm ustalać będzie uposażenia kad kierowniczych. Ludzie obejmują-

Szczegółowe zadania przypadają środkom masowej informacji, zwłaszcza dziennikom i pismom partii, a także dziennikarstwu partyjnym. Ich obowiązkiem jest aktywny udział w obronie i umocnieniu socjalistycznego ustroju, jedno-

Odznaczamy także jakieśkolwiek ulgi w ocenie wyników pracy ludzi na wszelkich kierowniczych stanowiskach.

Szczegółowe zadania przypadają środkom masowej informacji, zwłaszcza dziennikom i pismom partii, a także dziennikarstwu partyjnym. Ich obowiązkiem jest aktywny udział w obronie i umocnieniu socjalistycznego ustroju, jedno-

Odznaczamy także jakieśkolwiek ulgi w ocenie wyników pracy ludzi na wszelkich kierowniczych stanowiskach.

Szczegółowe zadania przypadają środkom masowej informacji, zwłaszcza dziennikom i pismom partii, a także dziennikarstwu partyjnym. Ich obowiązkiem jest aktywny udział w obronie i umocnieniu socjalistycznego ustroju, jedno-

Stoimy zdecydowanie na gruncie realizacji porozumień sierpniowo-wrześniowych

uznając to za jeden z podstawowych warunków wyjścia z kryzysu.

Na VI Plenum Komitet Centralny zarysował program socjalistycznej odnowy. Kolejne posiedzenia KC rozwinęły ten kurs. Istotą socjalistycznej odnowy jest przywrócenie w życiu kraju fundamentalnych wartości socjalizmu, a w życiu naszej partii ideowo-politycznych zasad leninizmu, orientacja na głębokie reformy gospodarcze, rozwój socjalistycznej demokracji, poszanowanie prawa i umacnianie dyscypliny społecznej. Jest to kurs na utrwalenie przewodniej roli partii. Przywraca on do praktyki idee sprawiedliwości społecznej i zasady etyczno-moralne, stwarza warunki kształ-

towania humanistycznych stosunków między ludźmi.

Ta linia zyskała poparcie ZSL i SD oraz organizacji tworzących FJN. Odpowiada ona interesom klasy robotniczej i całego narodu, sprzyja formowaniu się sojuszu sił rozsądku i obywatelskiej odpowiedzialności.

Doniostym faktem politycznym jest poparcie linii socjalistycznej odnowy, linii przywrócenia przez nasze siły zbrojne. Jest to świadectwo ich partii i socjalistycznego

Trwa w naszym kraju ostra walka polityczna

Wrogowie socjalizmu budują swoje nadzieje na kryzysie. My chcemy nasze trudności pokonać, a oni chcą je wykorzystać, to jest granica podziału. Istnieje cały mechanizm unerwiających lokalnych ogniw władzy, paraliżowania możliwości działania organów państwa publicznego czy też różnych metod szantażu wobec ludzi broniących zasad socjalizmu i polityki partii.

Pracownicy socjalizmu chcą wykorzystywać „Solidarność” w celach, które nie mają nic wspólnego z robotniczymi interesami. Takim tendencjom partia nasza przeciwstawia się zdecydowanie. Obowiązkiem członków partii w „Solidarności” jest dbać o socjalistyczne oblicze, o działalność zgodną z charakterem związku zawodowego.

Jesteśmy za konstruktywną rolą „Solidarności” w życiu kraju. Taka rola jest możliwa wtedy, gdy robotnicy w „Solidarności” znajdą dobre woli, by udźwignąć się od wrogich sił, których cele przekraczają nie-naruszalne zasady naszego ustroju.

Nasz stosunek do „Solidarności” budowlany w oparciu o deklaracje organizatorów zapisaną w statucie.

Drugi czynnik określający ten stosunek, to praktyka towarzysząca działalności związku.

Jest bardzo dużo powodów do niepokojów. Zbyt pochopnie wykorzystuje się oręż strajku. Coraz więcej faktów świadczy o uszupkowaniu sobie przez „Solidarność” prawa do decyzji w

Wniosek, który stał się wynikiem tych konfliktów, to odpowiedzialność personalna. Dlatego właśnie Komitet Centralny dokonał zasadniczych zmian kadrowych. Trzeba jednak podkreślić, że również ważną jest ustalenie błędnych mechanizmów funkcjonowania partii i władz państwowych i stworzenie mocnych gwarancji ich demokratycznego działania.

Głębokie poczucie odpowiedzialności za kraj było podstawą decyzji zaakceptowania przez V Plenum KC projektu porozumienia z Gdańską i Szczecińską.

Pracownicy socjalizmu chcą wykorzystywać „Solidarność” w celach, które nie mają nic wspólnego z robotniczymi interesami. Takim tendencjom partia nasza przeciwstawia się zdecydowanie. Obowiązkiem członków partii w „Solidarności” jest dbać o socjalistyczne oblicze, o działalność zgodną z charakterem związku zawodowego.

Referat Komitetu Centralnego wygłoszony na IX Nadzwyczajnym Zjeździe PZPR

Ciąg dalszy ze str. 3

nurtów lewicy społecznej. Nasza partia, z zadowoleniem przyjmując wysiłki naszych sojuszników, którzy chcą wnieść samodzielną, żywą wkład w rozwój socjalistycznego społeczeństwa. Stanowi to ważny element naszego ustroju politycznego, zbudowanego na fundamencie sojuszu robotniczo-chłopskiego i szerszej jeszcze wspólnoty interesów społecznych.

Wyrazić powinniśmy Kościołowi uznanie za udokumentowaną w okresie kryzysu postawę rozwoju, realizmu i poczucia odpowiedzialności, której uosobieniem był kardynał Stefan Wyszyński. Polityka państwa w stosunkach z Kościołem rozszerzała będzie płaszczyznę porozumienia i współdziałania w imię pomysłowości Polski Ludowej, a bardziej zawężać strefy konfliktów.

Sytuacja w gospodarce jest bardzo trudna

Dochód narodowy obniżył się do poziomu z połowy lat siedemdziesiątych. Musimy podjąć wszelkie środki i wysiłki dla zahamowania spadkowej tendencji produkcji. Opanowanie tego niebezpiecznego procesu jest podstawową przesłanką normalizacji życia w kraju.

W okresie najbliższych lat ograniczyć trzeba zakres celów polityki gospodarczej do spraw decydujących o bycie narodu, to znaczy wyżywienia, ochrony zdrowia, zaspokojenia najpilniejszych potrzeb dzieci i młodzieży, wytworzenia dla ludności i gospodarki niezbędnej ilości energii elektrycznej, utrzymania a następnie zwiększenia produkcji eksportowej. Trzeba dla tych celów wykorzystać wielki potencjał wytwórczy kraju i zasoby wykwalifikowanych kadr.

Dla ochrony poziomu życia przed dalszym spadkiem ograniczyć musimy obecnie nakłady inwestycyjne.

Należy konsekwentnie wprowadzać w życie reformę gospodarczą, która jest kardynalnym warunkiem przejścia od działań doradczych w porządkowaniu gospodarki do jej normalnego funkcjonowania i zwiększenia zdolności do zaspokojenia potrzeb społecznych. Partia powinna wesprzeć wprowadzanie reformy w życie, przełamywać biurokratyczne opory, a zarazem zapewnić, aby charakter reformy był harmonijnie powiązany z zasadami sprawiedliwości społecznej i treścią socjalistycznych stosunków produkcyjnych.

W najbliższym czasie maksymalny wysiłek należy skierować na zwiększenie produkcji krajowych surowców, w tym zwłaszcza węgla i produktów rolnych. Równocześnie należy uruchomić i zwiększyć specjalne programy racjonalnego wykorzystania podstawowych surowców, w tym w szczególności węgla.

Wielkie nadzieje na wyjście z kryzysu wiążemy z rozwojem naszych stosunków gospodarczych z krajami RWPG, a zwłaszcza ze Związkiem Radzieckim. Powodzenie programu stabilizacji naszej gospodarki jest ściśle uzależnione od zwiększenia naszego uczestnictwa w realizacji programu socjalistycznej integracji gospodarczej. Jesteśmy wdzięczni bratnim krajom za okazany nam pomoc. Zrobimy wszystko, co leży w naszej mocy, aby lepiej, niż dotychczas wyżywiać się z umów.

Założeniem programu wyjścia z kryzysu musi być odbudowa poziomu gospodarczego i życiowego, osiągniętego w pierwszej połowie lat siedemdziesiątych, co umożliwi w dalszej perspektywie przebudowę struktury gospodarczej odpowiednio do hierarchii celów społecznych.

Szczególnie pilnym zadaniem jest przedstawienie części zakładów na wykonywanie wyrobów, bardziej odpowiadających potrzebom i możliwościom gospodarki, zwłaszcza na rynek i na eksport. Decyzje o zatrzymaniu lub kontynuowaniu inwestycji powinny być poprzedzone rzetelnym bilansem strat i korzyści. Ograniczenie na okres 2-3 lat frontu inwestycyjnego pozwoli na szybsze oddawanie do użytku zadań inwestycyjnych najważniejszych obecnie dla stabilizacji gospodarki. Należy równocześnie wykorzystywać otwierające się możliwości udziału w inwestycjach zainteresowanych krajów socjalistycznych, na zasadzie podziału korzyści ekonomicznych po uruchomieniu produkcji.

W ślad za tymi zmianami konieczne będzie podjęcie przedsięwzięcia w zatrudnieniu. Chodzi o to, aby dokonać koniecznych przemian w sposobie zapewniania ludziom pracy ochronie ich interesów. Przecistawiamy się jednak koncepcjom sprowadzającym metody wyjścia z kryzysu do nastawienia się na politykę bezrobocia.

Dróg wyjścia z nierównowagi rynkowej trzeba poszu-

Ważymy, że należy w sposób zasadniczy wzmożnić i rozszerzyć formułę Frontu Jedności Narodu. Sądymy, że obok działających we froncie — partii, stronnictw i organizacji, powinni znaleźć się w nim reprezentanci wszystkich nurtów ruchu związkowego, przedstawicieli środowisk wyznaniowych i organizacji samorządowych. Chcemy tworzyć wielką płaszczyznę ogólnonarodowego porozumienia w realizacji socjalistycznej odnowy, przyczyniając się do rozkładu i obywatelskiej odpowiedzialności w walce przeciw zagrożeniom naszego wspólnego dobra, jakim jest bezpieczeństwo socjalistyczna Polska Ludowa.

Na partii, jako przewodniej sile narodu ciąży dzisiaj podstawowy obowiązek zorganizowania pospolitego ruszenia Polaków dla wyrwania kraju z klęski kryzysu.

kiwać przede wszystkim w produkcji, zwiększając udział gałęzi wytwarzających środki spożywcze.

Niezbędne jest również przeprowadzenie reformy cen detalicznych, połączonej z rekompensatą, uwzględniającą w szczególności trudną sytuację życiową ludzi o najniższych dochodach. Konkretnie założenia i warianty reformy cen muszą być szybko przedstawione do szerokiej konsultacji społecznej, rzetelnej konsultacji.

Mechanizm ekonomiczny powinien elastycznie dostosowywać ceny do zmieniających się warunków produkcji. Państwowa kontrola cen i społeczna kontrola organizacji konsumentów powinny przeciwdziałać tendencjom monopolistycznym producentów, nie dopuszczając do windowania w górę dochodów przedsiębiorstw kosztem kieszeni konsumentów.

Konieczne jest również regulowanie górnego pułapu dochodów za pomocą podatku dochodowego. Nie wolno dopuszczać do nadmiernej rozpiętości w poziomie dochodów. Rozmija się to bowiem z charakterem socjalistycznych stosunków produkcyjnych.

Materialem przyczyną negatywnych tendencji w gospodarce jest ostry niedobór surowców i materiałów.

Zmiany w strukturze produkcji i kierunkach postępu technicznego są najsłabszym punktem naszego pokonania bariery materiałowej i energetycznej w naszej gospodarce.

Na efekty przekształceń strukturalnych trzeba będzie czekać. Tymczasem surowców potrzebujemy już dzisiaj. Dlatego zwracamy się z trybuną Nadzwyczajnego Zjazdu partii do górników o rozpatrzenie wszelkich możliwości zwiększenia wydobycia zwłaszcza węgla i miedzi.

Ofiarność i honor górniczego stanu były wielokrotnie nawiązywane dla przykrycia niedoładów kierownictwa gospodarczego. Dziś jednak ofiarność jest naprawdę w potrzebie. Powaga sytuacji gospodarczej kraju uzasadnia ogłoszenie stanu najwyższego zagrożenia i apelowania o najwyższą ofiarność. O tym, jakie rozwiązania zastosować, zdecydować mogą jednak tylko sami górnicy. W każdym przypadku umowa społeczna, jasno wiążąca pomoc górników dla kraju z pomocą kraju dla górników. Zwracamy się więc do załóg wszystkich zakładów pracy, które współpracują z górnikami, o uszanowanie trudu górników, o podejmowanie dodatkowego wysiłku i pracy w wolne soboty wszędzie, gdzie może się to przyczynić do zwiększenia wydobycia lub bardziej racjonalnego wykorzystania surowców.

Drugim filarem stabilizacji gospodarki jest zwiększenie zdolności gospodarki do wyżywienia narodu. Przewidywania zbiorów są niekorzystne. Teraz najważniejsze jest sprawne przeprowadzenie i zagospodarowanie zbiorów. Wszystko, co z górnictwa i rolnictwa zdołamy uzyskać dodatkowo w tym roku, będzie zwracać się z nadwyżką.

Sądzę, że Zjazd zaaprobuje program przewyższający kryzysu i wzbogaci o nowe, istotne elementy. Skuteczna realizacja jego przedsięwzięć powinna umożliwić przywrócenie poziomu gospodarczego sprzed kryzysu w wielu dziedzinach w ciągu 2-3 lat, a w szerszej skali do końca bieżącego pięcioletnia.

Nie da się osiągnąć stabilizacji i powrotu na drogę postępnego rozwoju bez przeprowadzenia reformy gospodarczej. Partia nasza popierać będzie podstawowe założenia reformy — a są nimi: umocnienie planowania centralnego oraz ukształtowanie samorządnych i samofinansujących się przedsiębiorstw, jako podstawowego ognia naszej gospodarki.

Politycznym założeniem reformy jest dalsze idące uspołecznienie planowania centralnego, zapewnienie jak najszerszego udziału ogółu ludzi pracy i ich organizacji w określaniu celów gospodarki.

Obecny Zjazd musi wytyczyć priorytet rolnictwa i gospodarki żywnościowej. Konieczna jest głęboka reorientacja naszej polityki społeczno-ekonomicznej dla szybkiego rozwoju rolnictwa i całej gospodarki żywnościowej. Wymaga to zdecydowanego zwiększenia potencjału przemysłu pracującego na rzecz rolnictwa oraz obsługi całej gospodarki żywnościowej.

Nie wolno godzić się ze słabym postępowaniem technicznej rekonstrukcji rolnictwa i brakiem nie tylko ciągników, ale najprostszych narzędzi, nawozów sztucznych. Chodzi tu zarówno o lepsze warunki wzrostu produkcji rolnej, jak też o techniczno-cywilizacyjny awans warstwy chłopskiej, która nie może być wyłączone z ogólnego postępu. Sfinansowanie budowy fabryki nowych traktorów w Urusie pozostałe jednym z najważniejszych zadań o narodowym znaczeniu.

Dla wzrostu produkcji rolnej zasadnicze znaczenie ma odpowiednie wyposażenie w środki produkcji. Ceny skupu, jednolite dla wszystkich gospodarstw rolnych, będą musiały być w przyszłości nadal zmniejszane, jak będzie wymagać tego sytuacja produkcyjna i dochodowa wsi oraz ogólna sytuacja społeczno-gospodarcza.

Istnieje potrzeba tworzenia korzystnych warunków ekonomicznych dla rozwoju całego rolnictwa i wszystkich jego sektorów, a więc również podstawy indywidualnych, spółdzielni produkcyjnych i PGR. Wynika to z akceptowanej przez społeczeństwo tezy, że rolnictwo jest jedną, szanowaną, chronioną i popieraną gospodarką indywidualną mającą w jego ramach pełną perspektywę rozwoju. Nienaruszalność chłopskiej własności i prawo do jej dziedziczenia znajduje ustawowe potwierdzenie.

Polityka rolno-wychodząca będzie na spotkanie tym procesom społeczno-gospodarczym, które wyrastają z potrzeb samej wsi. Będziemy sprzyjać u nowocześniejszemu państwowym gospodarstwom rolnym i rozwojowi rolniczych spółdzielni produkcyjnych. Zwiększenie produkcji rolniczej wymaga polepszenia sfery usług dla rolnictwa i ludności wiejskiej.

Zmiany, które się dokonują, wzrost aktywnej działalności chłopów w ramach samorządu nawiązuje do najlepszych tradycji ruchu ludowego. Warunki te podtrzymują we wspólnym działaniu na wsi organizacje naszej partii i ZSL.

Nasza partia wysoko ocenia i popiera samorządowe działania kolek rolniczych w tym szczególnie Kół Gospodyń Wiejskich. Reprezentują one coraz skuteczniej interesy chłopów.

Stosunek naszej partii do Związku Rolników Indywidualnych „Solidarność” kształtował się w sposób praktyczny. Niezbędna jest aktywizacja polityki społecznej na wsi. Położyło to kres niebezpiecznemu zjawisku odchodzenia ze wsi młodej generacji.

Wizję upowszechnienia średniego wykształcenia traktujemy jako program awansu kulturalnego całego młodego pokolenia. Zdecydowanie opowiadamy się za zwiększeniem udziału młodzieży robotniczej i chłopskiej w liceach ogólnokształcących i wyższych uczelniach. Szczególną uwagę przywiązywać powinniśmy do właściwego przygotowania młodzieży do zawodu.

Obowiązkiem naszej partii i ludowego państwa jest budowanie wysokiej pozycji i misji społecznej nauczyciela. Trzeba być dla młodego pokolenia w tym sensie, że usunie jedno z głównych źródeł cyklicznych kryzysów w Polsce.

Rozwój edukacji narodowej i wychowania traktujemy jako niezbędny czynnik socjalistycznych przemian w naszym kraju. Jest powinnością partii, całego społeczeństwa budowanie takiego systemu wychowawczego, by coraz skuteczniej kształtować człowieka wszechstronnie rozwiniętego, o szerokich horyzontach, myślowych, otwartego ku wszystkiemu co nowe, postępowe i twórcze.

Strategia wychowawcza partii i całego systemu oświatowo-wychowawczego zawierać powinna trwałe wartości ogólnoludzkie, idee wynikające z marksizmu-leninizmu, osadzone być musi w doświadczeniach historycznych narodu, kulturze narodowej oraz wynikających z doświadczeń życia codziennego i kreatywnej wizji przyszłości.

Do najpilniejszych spraw należy przekazanie bezpośredniego zarządzania procesami gospodarczymi w ręce organizacji gospodarczych. Należy szybko wprowadzić w życie nowe zasady prawne, określające szeroki zakres samodzielności przedsiębiorstw, zasady ich tworzenia i funkcjonowania, a także podjąć środki eliminujące nieefektywne gospodarowanie. Szczególnie o ochronę prawnej wymagają interesy konsumentów.

Reforma gospodarcza stanowi trzon naszego programu wyjścia z kryzysu

Musimy mieć jednak świadomość, że nie może ona przynieść efektów natychmiastowych.

Przy dokonywaniu trudnych wyborów między różnymi ważnymi potrzebami społecznymi nasza partia musi dbać o ochronę interesów ludzi, którym żyje się najtrudniej. Jest to zadanie wynikające z istoty naszego ustroju. Nie brak u nas jeszcze rodzin, które znajdują się w bardzo trudnych warunkach materialnych. O tej grupie społecznej trzeba także pamiętać dokonując zmian w polityce płac i dochodów.

Proponujemy, aby ustalić zasadę, że wynagrodzenie minimalne stanowi połowę średniej, a maksymalnie trzy i półkrotność średniej płacy. Dochody powyżej tego pułapu objęte zostaną progresywnym podwyższeniem podatkiem wyrównawczym.

Nie możemy w najbliższych latach nikomu obiecywać wzrostu płac realnych. Część społeczeństwa o wyższych dochodach, będzie musiała przejąć część pogodzić się z obniżeniem dotychczasowego standardu życiowego. Tym większego znaczenia nabiera więc w tej sytuacji stworzenie osłony społecznej przez odpowiedni podział świadczeń społecznych i ukierunkowanie wydatków z funduszu spożywczej zbiorowej. Ta osłona społeczna jest niezbędnym warunkiem przeprowadzenia gruntownych reform gospodarczych.

Niezwykle trudnym problemem jest kwestia mieszkaniowa. Dotychczasowe prognozy zakładają w budownictwie u społeczeństwu oddawanie do użytku około 150 tys. mieszkań rocznie. Jest to dalece niewystarczające dla zaspokojenia nawet najbardziej pilnych potrzeb. Trzeba nadal poszukiwać rezerw i możliwości usprawnienia procesu budowlanego.

Ważnym elementem polityki mieszkaniowej jest rozdzielanie mieszkań. Stoimy na stanowisku, że powinna go dokonywać w sposób jawny spółdzielczość mieszkaniowa, pod rzeczywistą kontrolą społeczną.

Nawet w najtrudniejszej sytuacji gospodarczej nie można zrezygnować z poprawy opieki lekarskiej i warunków zdrowotnych społeczeństwa. Niepokój budzą ogromne zaniedbania w ochronie środowiska. W niektórych regionach kraju grozi nam klęska ekologiczna. Przede wszystkim kategorycznie należy przeciwdziałać takim rozwiązaniom technicznym i technologicznym, które nie uwzględniają problemów ekologicznych.

W nowych warunkach, gdy podstawowym ogniem całego życia ekonomicznego staje się samodzielne, samorządne przedsiębiorstwo, musi być odpowiednio dostosowany styl pracy partyjnej. W działalności gospodarczej partii — wszystkim jej ogniom i instancjom przypadają przede wszystkim funkcje programowe i kontrolne. Możliwość skutecznego oddziaływania partii na samorząd zależeć będzie w praktyce przede wszystkim od

Jeśli obecny Zjazd otworzy drogę do wyrażania tego problemu — a jesteśmy zdecydowani w tym kierunku ustawić całą gospodarkę narodową — będzie to Zjazd historyczny w tym sensie, że usunie jedno z głównych źródeł cyklicznych kryzysów w Polsce.

Rozwój edukacji narodowej i wychowania traktujemy jako niezbędny czynnik socjalistycznych przemian w naszym kraju. Jest powinnością partii, całego społeczeństwa budowanie takiego systemu wychowawczego, by coraz skuteczniej kształtować człowieka wszechstronnie rozwiniętego, o szerokich horyzontach, myślowych, otwartego ku wszystkiemu co nowe, postępowe i twórcze.

Strategia wychowawcza partii i całego systemu oświatowo-wychowawczego zawierać powinna trwałe wartości ogólnoludzkie, idee wynikające z marksizmu-leninizmu, osadzone być musi w doświadczeniach historycznych narodu, kulturze narodowej oraz wynikających z doświadczeń życia codziennego i kreatywnej wizji przyszłości.

Wizję upowszechnienia średniego wykształcenia traktujemy jako program awansu kulturalnego całego młodego pokolenia. Zdecydowanie opowiadamy się za zwiększeniem udziału młodzieży robotniczej i chłopskiej w liceach ogólnokształcących i wyższych uczelniach. Szczególną uwagę przywiązywać powinniśmy do właściwego przygotowania młodzieży do zawodu.

Obowiązkiem naszej partii i ludowego państwa jest budowanie wysokiej pozycji i misji społecznej nauczyciela. Trzeba być dla młodego pokolenia w tym sensie, że usunie jedno z głównych źródeł cyklicznych kryzysów w Polsce.

Rozwój edukacji narodowej i wychowania traktujemy jako niezbędny czynnik socjalistycznych przemian w naszym kraju. Jest powinnością partii, całego społeczeństwa budowanie takiego systemu wychowawczego, by coraz skuteczniej kształtować człowieka wszechstronnie rozwiniętego, o szerokich horyzontach, myślowych, otwartego ku wszystkiemu co nowe, postępowe i twórcze.

Strategia wychowawcza partii i całego systemu oświatowo-wychowawczego zawierać powinna trwałe wartości ogólnoludzkie, idee wynikające z marksizmu-leninizmu, osadzone być musi w doświadczeniach historycznych narodu, kulturze narodowej oraz wynikających z doświadczeń życia codziennego i kreatywnej wizji przyszłości.

Wizję upowszechnienia średniego wykształcenia traktujemy jako program awansu kulturalnego całego młodego pokolenia. Zdecydowanie opowiadamy się za zwiększeniem udziału młodzieży robotniczej i chłopskiej w liceach ogólnokształcących i wyższych uczelniach. Szczególną uwagę przywiązywać powinniśmy do właściwego przygotowania młodzieży do zawodu.

Obowiązkiem naszej partii i ludowego państwa jest budowanie wysokiej pozycji i misji społecznej nauczyciela. Trzeba być dla młodego pokolenia w tym sensie, że usunie jedno z głównych źródeł cyklicznych kryzysów w Polsce.

Rozwój edukacji narodowej i wychowania traktujemy jako niezbędny czynnik socjalistycznych przemian w naszym kraju. Jest powinnością partii, całego społeczeństwa budowanie takiego systemu wychowawczego, by coraz skuteczniej kształtować człowieka wszechstronnie rozwiniętego, o szerokich horyzontach, myślowych, otwartego ku wszystkiemu co nowe, postępowe i twórcze.

Strategia wychowawcza partii i całego systemu oświatowo-wychowawczego zawierać powinna trwałe wartości ogólnoludzkie, idee wynikające z marksizmu-leninizmu, osadzone być musi w doświadczeniach historycznych narodu, kulturze narodowej oraz wynikających z doświadczeń życia codziennego i kreatywnej wizji przyszłości.

Wizję upowszechnienia średniego wykształcenia traktujemy jako program awansu kulturalnego całego młodego pokolenia. Zdecydowanie opowiadamy się za zwiększeniem udziału młodzieży robotniczej i chłopskiej w liceach ogólnokształcących i wyższych uczelniach. Szczególną uwagę przywiązywać powinniśmy do właściwego przygotowania młodzieży do zawodu.

Obowiązkiem naszej partii i ludowego państwa jest budowanie wysokiej pozycji i misji społecznej nauczyciela. Trzeba być dla młodego pokolenia w tym sensie, że usunie jedno z głównych źródeł cyklicznych kryzysów w Polsce.

Rozwój edukacji narodowej i wychowania traktujemy jako niezbędny czynnik socjalistycznych przemian w naszym kraju. Jest powinnością partii, całego społeczeństwa budowanie takiego systemu wychowawczego, by coraz skuteczniej kształtować człowieka wszechstronnie rozwiniętego, o szerokich horyzontach, myślowych, otwartego ku wszystkiemu co nowe, postępowe i twórcze.

Strategia wychowawcza partii i całego systemu oświatowo-wychowawczego zawierać powinna trwałe wartości ogólnoludzkie, idee wynikające z marksizmu-leninizmu, osadzone być musi w doświadczeniach historycznych narodu, kulturze narodowej oraz wynikających z doświadczeń życia codziennego i kreatywnej wizji przyszłości.

Wizję upowszechnienia średniego wykształcenia traktujemy jako program awansu kulturalnego całego młodego pokolenia. Zdecydowanie opowiadamy się za zwiększeniem udziału młodzieży robotniczej i chłopskiej w liceach ogólnokształcących i wyższych uczelniach. Szczególną uwagę przywiązywać powinniśmy do właściwego przygotowania młodzieży do zawodu.

Obowiązkiem naszej partii i ludowego państwa jest budowanie wysokiej pozycji i misji społecznej nauczyciela. Trzeba być dla młodego pokolenia w tym sensie, że usunie jedno z głównych źródeł cyklicznych kryzysów w Polsce.

Rozwój edukacji narodowej i wychowania traktujemy jako niezbędny czynnik socjalistycznych przemian w naszym kraju. Jest powinnością partii, całego społeczeństwa budowanie takiego systemu wychowawczego, by coraz skuteczniej kształtować człowieka wszechstronnie rozwiniętego, o szerokich horyzontach, myślowych, otwartego ku wszystkiemu co nowe, postępowe i twórcze.

Strategia wychowawcza partii i całego systemu oświatowo-wychowawczego zawierać powinna trwałe wartości ogólnoludzkie, idee wynikające z marksizmu-leninizmu, osadzone być musi w doświadczeniach historycznych narodu, kulturze narodowej oraz wynikających z doświadczeń życia codziennego i kreatywnej wizji przyszłości.

Wizję upowszechnienia średniego wykształcenia traktujemy jako program awansu kulturalnego całego młodego pokolenia. Zdecydowanie opowiadamy się za zwiększeniem udziału młodzieży robotniczej i chłopskiej w liceach ogólnokształcących i wyższych uczelniach. Szczególną uwagę przywiązywać powinniśmy do właściwego przygotowania młodzieży do zawodu.

Obowiązkiem naszej partii i ludowego państwa jest budowanie wysokiej pozycji i misji społecznej nauczyciela. Trzeba być dla młodego pokolenia w tym sensie, że usunie jedno z głównych źródeł cyklicznych kryzysów w Polsce.

Rozwój edukacji narodowej i wychowania traktujemy jako niezbędny czynnik socjalistycznych przemian w naszym kraju. Jest powinnością partii, całego społeczeństwa budowanie takiego systemu wychowawczego, by coraz skuteczniej kształtować człowieka wszechstronnie rozwiniętego, o szerokich horyzontach, myślowych, otwartego ku wszystkiemu co nowe, postępowe i twórcze.

Strategia wychowawcza partii i całego systemu oświatowo-wychowawczego zawierać powinna trwałe wartości ogólnoludzkie, idee wynikające z marksizmu-leninizmu, osadzone być musi w doświadczeniach historycznych narodu, kulturze narodowej oraz wynikających z doświadczeń życia codziennego i kreatywnej wizji przyszłości.

Wizję upowszechnienia średniego wykształcenia traktujemy jako program awansu kulturalnego całego młodego pokolenia. Zdecydowanie opowiadamy się za zwiększeniem udziału młodzieży robotniczej i chłopskiej w liceach ogólnokształcących i wyższych uczelniach. Szczególną uwagę przywiązywać powinniśmy do właściwego przygotowania młodzieży do zawodu.

Obowiązkiem naszej partii i ludowego państwa jest budowanie wysokiej pozycji i misji społecznej nauczyciela. Trzeba być dla młodego pokolenia w tym sensie, że usunie jedno z głównych źródeł cyklicznych kryzysów w Polsce.

Rozwój edukacji narodowej i wychowania traktujemy jako niezbędny czynnik socjalistycznych przemian w naszym kraju. Jest powinnością partii, całego społeczeństwa budowanie takiego systemu wychowawczego, by coraz skuteczniej kształtować człowieka wszechstronnie rozwiniętego, o szerokich horyzontach, myślowych, otwartego ku wszystkiemu co nowe, postępowe i twórcze.

Strategia wychowawcza partii i całego systemu oświatowo-wychowawczego zawierać powinna trwałe wartości ogólnoludzkie, idee wynikające z marksizmu-leninizmu, osadzone być musi w doświadczeniach historycznych narodu, kulturze narodowej oraz wynikających z doświadczeń życia codziennego i kreatywnej wizji przyszłości.

Wizję upowszechnienia średniego wykształcenia traktujemy jako program awansu kulturalnego całego młodego pokolenia. Zdecydowanie opowiadamy się za zwiększeniem udziału młodzieży robotniczej i chłopskiej w liceach ogólnokształcących i wyższych uczelniach. Szczególną uwagę przywiązywać powinniśmy do właściwego przygotowania młodzieży do zawodu.

Obowiązkiem naszej partii i ludowego państwa jest budowanie wysokiej pozycji i misji społecznej nauczyciela. Trzeba być dla młodego pokolenia w tym sensie, że usunie jedno z głównych źródeł cyklicznych kryzysów w Polsce.

Rozwój edukacji narodowej i wychowania traktujemy jako niezbędny czynnik socjalistycznych przemian w naszym kraju. Jest powinnością partii, całego społeczeństwa budowanie takiego systemu wychowawczego, by coraz skuteczniej kształtować człowieka wszechstronnie rozwiniętego, o szerokich horyzontach, myślowych, otwartego ku wszystkiemu co nowe, postępowe i twórcze.

Strategia wychowawcza partii i całego systemu oświatowo-wychowawczego zawierać powinna trwałe wartości ogólnoludzkie, idee wynikające z marksizmu-leninizmu, osadzone być musi w doświadczeniach historycznych narodu, kulturze narodowej oraz wynikających z doświadczeń życia codziennego i kreatywnej wizji przyszłości.

Wizję upowszechnienia średniego wykształcenia traktujemy jako program awansu kulturalnego całego młodego pokolenia. Zdecydowanie opowiadamy się za zwiększeniem udziału młodzieży robotniczej i chłopskiej w liceach ogólnokształcących i wyższych uczelniach. Szczególną uwagę przywiązywać powinniśmy do właściwego przygotowania młodzieży do zawodu.

Obowiązkiem naszej partii i ludowego państwa jest budowanie wysokiej pozycji i misji społecznej nauczyciela. Trzeba być dla młodego pokolenia w tym sensie, że usunie jedno z głównych źródeł cyklicznych kryzysów w Polsce.

Rozwój edukacji narodowej i wychowania traktujemy jako niezbędny czynnik socjalistycznych przemian w naszym kraju. Jest powinnością partii, całego społeczeństwa budowanie takiego systemu wychowawczego, by coraz skuteczniej kształtować człowieka wszechstronnie rozwiniętego, o szerokich horyzontach, myślowych, otwartego ku wszystkiemu co nowe, postępowe i twórcze.

Strategia wychowawcza partii i całego systemu oświatowo-wychowawczego zawierać powinna trwałe wartości ogólnoludzkie, idee wynikające z marksizmu-leninizmu, osadzone być musi w doświadczeniach historycznych narodu, kulturze narodowej oraz wynikających z doświadczeń życia codziennego i kreatywnej wizji przyszłości.

Wizję upowszechnienia średniego wykształcenia traktujemy jako program awansu kulturalnego całego młodego pokolenia. Zdecydowanie opowiadamy się za zwiększeniem udziału młodzieży robotniczej i chłopskiej w liceach ogólnokształcących i wyższych uczelniach. Szczególną uwagę przywiązywać powinniśmy do właściwego przygotowania młodzieży do zawodu.

Obowiązkiem naszej partii i ludowego państwa jest budowanie wysokiej pozycji i misji społecznej nauczyciela. Trzeba być dla młodego pokolenia w tym sensie, że usunie jedno z głównych źródeł cyklicznych kryzysów w Polsce.

Rozwój edukacji narodowej i wychowania traktujemy jako niezbędny czynnik socjalistycznych przemian w naszym kraju. Jest powinnością partii, całego społeczeństwa budowanie takiego systemu wychowawczego, by coraz skuteczniej kształtować człowieka wszechstronnie rozwiniętego, o szerokich horyzontach, myślowych, otwartego ku wszystkiemu co nowe, postępowe i twórcze.

Strategia wychowawcza partii i całego systemu oświatowo-wychowawczego zawierać powinna trwałe wartości ogólnoludzkie, idee wynikające z marksizmu-leninizmu, osadzone być musi w doświadczeniach historycznych narodu, kulturze narodowej oraz wynikających z doświadczeń życia codziennego i kreatywnej wizji przyszłości.

Wizję upowszechnienia średniego wykształcenia traktujemy jako program awansu kulturalnego całego młodego pokolenia. Zdecydowanie opowiadamy się za zwiększeniem udziału młodzieży robotniczej i chłopskiej w liceach ogólnokształcących i wyższych uczelniach. Szczególną uwagę przywiązywać powinniśmy do właściwego przygotowania młodzieży do zawodu.

Obowiązkiem naszej partii i ludowego państwa jest budowanie wysokiej pozycji i misji społecznej nauczyciela. Trzeba być dla młodego pokolenia w tym sensie, że usunie jedno z głównych źródeł cyklicznych kryzysów w Polsce.

Rozwój edukacji narodowej i wychowania traktujemy jako niezbędny czynnik socjalistycznych przemian w naszym kraju. Jest powinnością partii, całego społeczeństwa budowanie takiego systemu wychowawczego, by coraz skuteczniej kształtować człowieka wszechstronnie rozwiniętego, o szerokich horyzontach, myślowych, otwartego ku wszystkiemu co nowe, postępowe i twórcze.

Strategia wychowawcza partii i całego systemu oświatowo-wychowawczego zawierać powinna trwałe wartości ogólnoludzkie, idee wynikające z marksizmu-leninizmu, osadzone być musi w doświadczeniach historycznych narodu, kulturze narodowej oraz wynikających z doświadczeń życia codziennego i kreatywnej wizji przyszłości.

Wizję upowszechnienia średniego wykształcenia traktujemy jako program awansu kulturalnego całego młodego pokolenia. Zdecydowanie opowiadamy się za zwiększeniem udziału młodzieży robotniczej i chłopskiej w liceach ogólnokształcących i wyższych uczelniach. Szczególną uwagę przywiązywać powinniśmy do właściwego przygotowania młodzieży do zawodu.

Obowiązkiem naszej partii i ludowego państwa jest budowanie wysokiej pozycji i misji społecznej nauczyciela. Trzeba być dla młodego pokolenia w tym sensie, że usunie jedno z głównych źródeł cyklicznych kryzysów w Polsce.

Rozwój edukacji narodowej i wychowania traktujemy jako niezbędny czynnik socjalistycznych przemian w naszym kraju. Jest powinnością partii, całego społeczeństwa budowanie takiego systemu wychowawczego, by coraz skuteczniej kształtować człowieka wszechstronnie rozwiniętego, o szerokich horyzontach, myślowych, otwartego ku wszystkiemu co nowe, postępowe i twórcze.

Strategia wychowawcza partii i całego systemu oświatowo-wychowawczego zawierać powinna trwałe wartości ogólnoludzkie, idee wynikające z marksizmu-leninizmu, osadzone być musi w doświadczeniach historycznych narodu, kulturze narodowej oraz wynikających z doświadczeń życia codziennego i kreatywnej wizji przyszłości.

Wizję upowszechnienia średniego wykształcenia traktujemy jako program awansu kulturalnego całego młodego pokolenia. Zdecydowanie opowiadamy się za zwiększeniem udziału młodzieży robotniczej i chłopskiej w liceach ogólnokształcących i wyższych uczelniach. Szczególną uwagę przywiązywać powinniśmy do właściwego przygotowania młodzieży do zawodu.

Obowiązkiem naszej partii i ludowego państwa jest budowanie wysokiej pozycji i misji społecznej nauczyciela. Trzeba być dla młodego pokolenia w tym sensie, że usunie jedno z głównych źródeł cyklicznych kryzysów w Polsce.

Rozwój edukacji narodowej i wychowania traktujemy jako niezbędny czynnik socjalistycznych przemian w naszym kraju. Jest powinnością partii, całego społeczeństwa budowanie takiego systemu wychowawczego, by coraz skuteczniej kształtować człowieka wszechstronnie rozwiniętego, o szerokich horyzontach, myślowych, otwartego ku wszystkiemu co nowe, postępowe i twórcze.

Strategia wychowawcza partii i całego systemu oświatowo-wychowawczego zawierać powinna trwałe wartości ogólnoludzkie, idee wynikające z marksizmu-leninizmu, osadzone być musi w doświadczeniach historycznych narodu, kulturze narodowej oraz wynikających z doświadczeń życia codziennego i kreatywnej wizji przyszłości.

Wizję upowszechnienia średniego wykształcenia traktujemy jako program awansu kulturalnego całego młodego pokolenia. Zdecydowanie opowiadamy się za zwiększeniem udziału młodzieży robotniczej i chłopskiej w liceach ogólnokształcących i wyższych uczelniach. Szczególn

Ogólnopolski mityng w Zwierzyńcu pierwszą próbą nowej bieżni

Jeżeli chodzi o juniorki to gwiazdą numer jeden będzie **Anna Rybicka** (AZS Wrocław), która uzyskała w biegu na 1500 m — 4.23,34 i na 800 m — 2.05,36. Natomiast w biegu na 400 m ppi. **Mariola Olejniczak**, (Victoria Racibórz) legitymuje się wynikiem 61,21, a na 100 m ppi. — 14.51. (Let)

O Błękitną Wstęgę

Organizatorami małego maratonu są: Zarząd Województwa w Suwałkach, Społeczny Komitet Przeciwdziałania alkoholowi i PZU. Każdy z zawodników, który pokona dystans otrzyma złoty czepek. Warunkiem dopuszczenia do startu jest posiadanie karty pływackiej. Najlepsi w małym maratonie uhonorowani zostaną upominkami i dyplomami. Zgłoszenia przyjmuje Zarząd Rejonowy WOPR, Suwałki, ul. Armii Czerwonej 62, tel. 36-13, do dnia 20 lipca. (Let)

ku, przy 4 startach w Sofii startowało 4,5 tys. sportowców z 84 krajami. Organizatorzy z Bukareszty otrzymali zapewnienie startu po zakończeniu powojennej akademickich kół ponad 80 krajów.

● W Bydgoszcy zakończył się ogólnopolski, kwalifikacyjny turniej w szachy. Wzięło w nim udział 1000 zawodników z 100 klubów.

Turniej — choć nie zantawozany rewelacyjny wyników — przyniósł wiele ciekawych rezultatów, przyczyniając się do rozwoju szachu w naszym narbyku strzeleckim. Wielu z zawodników zaprezentowało wysokie, wyrównany poziom.

● W Szwecji podjęto energiczne działania na rzecz organizacji i zwołania w tym kraju w 1988 roku zimowych igrzysk olimpijskich. Pozwolane zostały grupie szwedzkiej, w której wzięło udział 1000 zawodników, wjechać do Szwecji. Komitet Olimpijski oraz władze szwedzkie zapowiedziały, że nie poprzestaną na szeroka skalę akcji propagandowa na rzecz przyciągnięcia do zimowych igrzysk olimpijskich.

PRACA

— dnia 18.07.81 r. w godz. 7.00—20.00 MPO, ul. 27-go Lipca, ul. Dobro-
stowska.
— dnia 19.07.81 r. w godz. 4.00—14.00 w Białymostku przy ul. Zabłot-
skiej, Artylejskiej, Artylejskiej, Piekarńia, ul. Artylejskiej, „Argedus”
ul. Dąbrowskiego, Spółdzielnia Mleczarska, ul. Botaniczna, ul. Młodo-
stowa od Wąrszńskiego do ronda przy Kościele Św. Rocha, Al. 1-go Maja
od Wąrszńskiego do ul. 10.07.81 r. w godz. 4.00—14.00 w Białymostku przy ul. Sienkie-
wicz od Rynku Kosztusiński do Al. 1-go Maja, Kłino „Ton”, Za-
mieszkała, Biała, Malmada, Fornalska, Nowy Świat, Przechodni-
ni ul. Fornalska, Rynek Kosztusiński, ZEP, ul. Malmada.
W/w przewzy spowodowane są remontem urządzeń energetycznych
k 2349

ZPAP Galeria „ART”, ul. Sienkiewicza 14 – czynna codziennie (z wyjątkiem niedziel, świąt i sobót) w godz. 11–18 – Malarsstwo

nej do dnia 24 lipca 1981 r. do godz. 13. K 2471-

WIAZANKI WC 3. stan dobry -	Zawiadamiamy, że w dniu 9.VII.
-----------------------------	--------------------------------

Wyrazy głębokiego współzucia Kol. ŁUCJI JABŁONSKIEJ z powodu śmierci Matki składają: i współpracownicy Gminy w Kryniewie.	KOZYRO z powodu śmierci Ojca składają: Dyrekcja, KZ NSZZ "Solidarność" oraz pracownicy "Eltor".
--	---

22.05 „Z mikrofonem przez wies” — mag. M. Liberadzkiego;
22.25 Gledia płyt; 13.00 Sławne dzieła, sławni wykonawcy; 15.00 Studio

Hufiec rozpoczyna swoją działalność z nowego na-

z powodu zgony
Córki
mgr Katarzyny
Machnickiej
składają:
Dyrekcja i pracownicy Cen-
trali Białostockiego Zjedno-
czenia Budownictwa.
k 2510-1

żanka
Władysława
Staszewska
Wyrazy szczerego współzuczi
RODZINIE
składają:
pracownicy P.P. „Dom Książ-
ki” w Białymstoku.
k 2530-

Apteka nr 05-003, ul. Lipowa
43, tel. 233-65

Apteka nr 05-006, ul. Malmieda 12,
tel. 362-51

Woj. Szpital Zespolony, ul.
ciuszki 101, tel. 22-41.

Junacy

Mówi się często o akcji „Każdy kłosa na wagę złota”, która ma być realizowana w imię szczytnych ideałów. Czy jednak wykorzystaliśmy wszystkie możliwości przy jej urzeczywistnianiu? Owszem — była nieraz organizowana pomoc rolnikom, i to w różnych formach: udział zakładów pracy, młodzieży. Zawsze jednak na pierwszym planie było stawianie rolnictwa, a przy tej okazji zbyt często, niestety, zamierzano miały się za cel, gdy tymczasem jakoś pomijano gospodarstwa indywidualne.

Oto niespełna dwa miesiące temu Zarząd Wojewódzki Związku Młodzieży Wiejskiej wraz z Wojewódzką Komendą Ochotniczych Hufców Pracy w Białymstoku wystąpił z atrakcyjną i pionierską w swoim rodzaju propozycją do młodzieży szkolnej, chcąc w czasie wakacji pracować. Pomysł miał również dotyczyć rolników indywidualnych (z woj. białostockiego), którym zaproponowano pomoc w pracach polowych. Jak przed każdą wprowadzającą w życie nowością, były obawy, czy takie starania mają sens, czy przyniosą konkretne, oczekiwane korzyści? Wiadoma zaś sprawa było to, że młodzi w wolne od nauki dni chcą zarobić, by nie być wciąż finansowo uzależnionymi od rodziców, przynajmniej w czasie letniej kanki, a rolnicy potrzebują w tym czasie wielu rąk do pracy. Wreszcie doszło do porozumienia.

Dość, to jest po dwóch tygodniach współpracy junaków z rolnikami, można już mówić o sukcesie tej akcji, choć to dopiero po-

Siła społecznej mediacji

Spółczna Komisja Pojednawcza w Wysokim Mazowieckim działa już ponad 17 lat. W okresie tym doprowadziła do zgody wielu skłóconych ludzi. W skład komisji wchodzi wielu cieszący się dużym autorytetem w środowisku i o bogatym doświadczeniu życiowym.

W pierwszym półroczu br. do SKP wpłynęło osiemnaście spraw. Prokuratura Rejonowa i organa MO skierowały zewnętrznie spraw, a osoby indywidualne — dwie sprawy.

Najwięcej dotyczyło nieporozumień sąsiedzkich, rodzinnych, pomówień i ubliżeń, a pozostałe dotyczyły zakłóceń porządku publicznego i szkód wyrządzonych sąsiadom przez inwentarz. W 13 przypadkach strony pogodziły się.

Sprawy, które wpłynęły, nie były łatwe do rozstrzygnięcia. Trzeba było wiele perswazyj aby ludzie skłóceni podali sobie ręce. Do ofiarnych długolentych działaczy SKP należą m.in. Jan Kruszyński, Eugeniusz Szepietowski, Jan Kosach i Halina Golaszewska. (lat)

Kto jest dla kogo?

Wysokomazowiecka Spółdzielnia Mieszkaniowa z roku na rok rozszerza swą działalność. Niestety, nie można stwierdzić aby w parze ze wzrostem ilości pracowników szła wyższa jakość obsługi mieszkańców. Wreszcie przebiegi, narzekania jest coraz więcej. Pracownicy spółdzielni nie chcą pamiętać, że ich praca opłacana jest w poważnym stopniu przez spółdzielców.

Oczywistym dowodem lekceważenia lokatorów była decyzja o nieprzyjmowaniu wpłat za czynsz w kasie spółdzielni. Wnioski zgłaszane do

Czy inżynierowie nie potrafią myśleć?

Od kilku lat Naczelna Organizacja Techniczna przyznaje nagrody za wybitne osiągnięcia w dziedzinie techniki i organizacji pracy, które przyczyniły się do podniesienia poziomu techniki w poszczególnych zakładach i regionach kraju. Wyróżnienia te stanowią dopióg do twórczych poszukiwań kadry inżynierskiej i technicznej, od której w dużym stopniu zależy rozwój naszego kraju.

W ubiegłym roku — jak poinformowali nas przedstawiciele Międzywojewódzkiej Komisji Nagród NOT w Białymstoku — nastąpił znaczny spadek liczby zgłoszonych projektów. Wpłynęło zaledwie pięć wniosków: cztery z województwa białostockiego i jeden z ostrołęckiego. Natomiast nie zgłoszono ani jednego opracowania z województwa sąsiedniego — suwalskiego i łomżyńskiego.

Jury przyznało tylko jedną zespołową nagrodę II stopnia w wysokości 50 tys. zł członkowi kół zakładowego Stowarzyszenia Elektryków Polskich przy Zespole Elektryków w Ostrołęce w składzie: Stefan Sroka, Jan Patyra, Marian Butler i Wiesław Pszczółkowski. Są oni autorami opracowania pod nazwą „Antena ze wzmacniaczem do wykrywania metali w materiałach transportowanych taśmociągami”.

Poza tym żadnych nagród i wyróżnień nie przyznano ze względu na mierny poziom prac.

Stowarzyszenia Naukowo-Techniczne NOT naszego regionu zupełnie zbagatelizowały konkurs. Czyżby nie miały do zaprezentowania ciekawych pomysłów technicznych? Prawdopodobnie kółka SNT są pogrążone w letargu.

Sekretarz Oddziału Wojewódzkiego NOT w Białym-

Na NFOZ

Wojewódzki Komitet NFOZ w Łomży podsumował wyniki wpłat na fundusz w pierwszym półroczu br. Na konto wpłynęło ponad 11,7 mln zł, przy czym najlepiej ze swoich zobowiązań wywiązały się, jak zwykle rzemieślnicy, a najgorzej spółdzielczość. Tradycyjnie też swoje zadania zebrać przekroczyli już nałozony na nich plan wpłacając ponad 128 tys. zł. Dobrze przebiega zbórka wśród rolników gmin: Łomża, Zawady, Klukowo i Nowogród. Dla idei NFOZ nie znajdują natomiast zrozumienia mieszkańcy szeregu innych gmin, m.in. Sokół — 7,2 tys. zł, Perlejewo — 11,7 tys. zł, Zareby Koscielne — 31,3 tys. zł, Szczuczyn — 32,6 tys. zł, i Nur — 34,7 tys. zł. (jtb)

Specjalność — intarsja

Sztukę intarsji, która w znacznym uproszczeniu polega na układaniu rysunków z drewna — zna dziś niewielu. W Hajnowce natomiast drewniane arcydzieła spotkać można w urzędach, instytucjach i domach prywatnych. Autorami tych prac są uczniowie zawodowego Zespołu Szkół Zawodowych, którzy tajniki intarsji poznali dzięki nauczycielom zawodu. Dzięki nim nie ginie tradycja układania drewnianych pasemek różnorodnych gatunków drzew we wzory geometryczne, kwiatowe itp. (KL)

Czas o tym pomyśleć

Od kilku miesięcy jest nieczynny sklep wiejski w Kopisku (gmina Dobryń) należący do Gminy Spółdzielni w Choroszewie. Ludzie odbywają dalekie wędrowki po zakup podstawowych artykułów spożywczych.

Warto zadbać o zapewnienie zaopatrzenia poprzez dożenie samochodu i sprzedaż bezpośrednio klientom. Proszą o to mieszkańcy Kopiska żyjący do zniw i innych prac polowych, a nie mający czasu na długie wędrowki do sklepów. (rp)

Szybownicy czekają na wiatr

W poniedziałek nie udało się rozegrać kolejnej konkurencji szybowniczych mistrzostw Ziemi Białostockiej. Aura spłatała figla szybownicy. Z powodu niekorzystnych warunków atmosferycznych nie odbył się zaplanowany na ten dzień przelot przedkościowy długości 102 km.

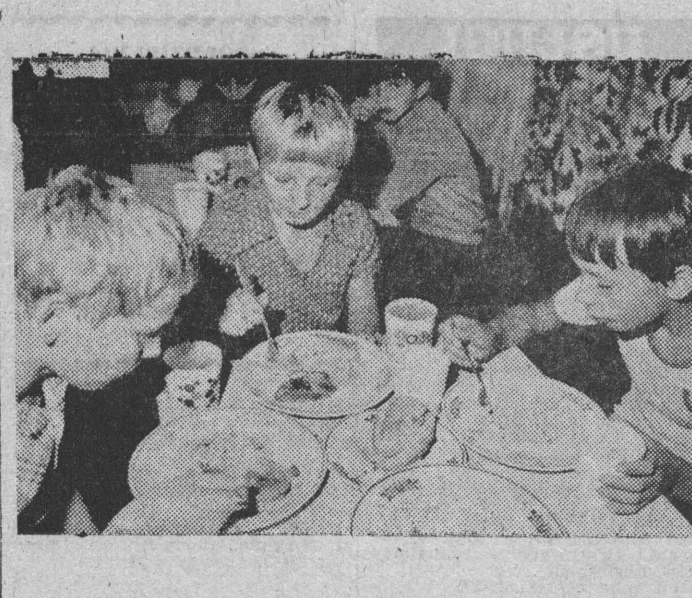
Wprawdzie piloci wystartowali, ale konkurencje ukończyło tylko 2 zawodników. Tymczasem, zgodnie z regulaminem, na mecie musi zameldować się przynajmniej pięciu pilotów. W tej sytuacji trzecia konkurencja mistrzostw Ziemi Białostockiej została uznana za nieodbyta. (Let)

Dżentelmeni nie odwracają się plecami

niez osobistych refleksji co do przyszłości odradzała się ZMW, którego przez wiele lat byłem członkiem i chciałem pozostać wiernym sympatykiem.

List przyszedł tylko jeden, a jego autor okazał zainteresowanie wyłącznie moją skromną osobą, co zdaje się potwierdzać refleksje zawarte w komentarzu „Zejść na ziemię”.

W. KLOSINSKI

Fot. Z. Gałaszewski

Aniśmy się obejrzieli, a już dobiega końca pierwszy turnus tegorocznych wakacyjnych kolonii. Najmłodszy nie ma już zbyt wiele powodów do radości. Mimo powszechnie znanych trudności rynkowych organizatorzy wypoczynku dla dzieci zrobili wszystko, by zapewnić im, jak najlepsze warunki. Tym razem jednak nie dopisała pogoda.

Odwiedziliśmy szkołę w STRADUNACH (gmina Etk). Przebywa w niej około sześćdziesiąt dzieci pracowników spółdzielni produkcyjnych z województwa czestochowskiego i suwalskiego. Organizatorem kolonii jest P.D. Warunki do rekrutacji nie były (pomyśleć, że normalnie w tych samych pomieszczeniach nauki pobiera ponad trzysta dzieci!), apetyty, dopisywały — co uidać na fotografii — a może i słońce, które właśnie wyjrzało, zgodzić się, (ew-6)

Partyjne plenum o najpilniejszych sprawach

Pod przewodnictwem sekretarza KW i sekretarza KM — Mieczysława Czernińskiego, z udziałem I sekretarza KW — Włodzimierza Michałuka, obradowało w ubiegłym tygodniu, po raz pierwszy w tej sprawie, Plenum Komitetu Miejskiego ZPPR w Łomży. Przyjęto — zgodnie z decyzją Konferencji Miejskiej — uchwalić Konferencji oraz zatwierdzić system realizacji uchwały i wniosków zgłoszonych w trakcie kampanii sprawozdawczej — wyborczej miejskiej organizacji. Przyjmując te dokumenty plenarnej posiedzenia zobowiązał organ wykonawczy do opracowania szczegółowego programu działania instancji.

Przyjęto także program działań politycznych i organizacyjnych w okresie trwania IX Zjazdu. Obok spraw wewnętrznych ujęto także problemy natury społeczno-gospodarczej. Wypukło zwłaszcza tak drażliwe dla łomżyńszczyzny sprawy jak usługi i komunikacja czy zwiększenie ilości miejsc w przedszkolach.

W dyskusji wiele miejsca poświęcono funkcjonowaniu handlu, negatywnie odnosząc się do uwzględnienia funkcji handlowych w planach wieloletnich miast jednostkowych i interesów pracowników WSS bez uwzględnienia potrzeb społecznych. Realizacja praw zaliczanych do realizowanych przed wszystkim komitetu Miejskiego.

W związku z wyborem ALEKSANDRA JANKOWSKIEGO na sekretarza KW i jego rezygnację z funkcji członka KM, plenum powołało na te funkcje Włodzimierza Michałuka. W postępowaniu czynnie uczestniczyła 15-osobowa grupa weteranów ruchu robotniczego. (jtb)

Znalezione...

...przy ul. Tysiąclecia Państwa Polskiego — karton z meksykańskimi kominiarkami; przy ul. Marii Skłodowskiej-Curie — portfel należący do Wiktorii Sojko. Tadeusza Brzostowskiego. Wymienione przedmioty można odebrać w Redakcji „GW”, Białystok, ul. Wesołowskiego 1, pok. nr 2.

Dzień wyzolenia Hajnowki

W bohaterstwie zmaganiach o wyzwolenie Polski spod okupacji hitlerowskiej poległo ponad 600 tysięcy żołnierzy i oficerów Armii Radzieckiej. Nie ma zakańta kraju, w którym nie byłoby mogił, cmentarzy, mauzoleum, obelisków i pomników zwyciężonego czerwonego gwiazda. Leżą w polskiej ziemi towarzysze broni spod Uralu, Kaukazu i Leningradu. Ukraińcy i Białorusi, ze wszystkich republik i okręgów autonomicznych Kraju Rad.

Korzenie przynajmniej naszego narodu z narodami ZSRR sięgają głęboko: ta przysiężka została sformułowana na polach bitewnych wspólnie przelana krew.

Na cmentarzu żołnierzy radzieckich w Hajnowce pochowano 1233 poległych, którzy w latach drugiej wojny światowej oddali swe życie za wolność i niepodległość byłego państwa. To z ich krwi, męstwa i bohaterstwa zrodziła się Polska Ludowa, złączona więzami przyjaźni ze Związkiem Radzieckim.

Wśród nich spoczywa na ziemi hajnowskiej Bohater Związku Radzieckiego — ALEKSY FLORENKO.

Był rok 1944. Ze wschodu zbliżała się już upragniona wolność. Kroczyła wraz z oddziałami żołnierzy radzieckich i polskich. Oto jedna z pamiętnych dat: 17 lipca 1944 r. W tym dniu zmierzli 65 Gwardyjskiej Armii I-go Białoruskiego Frontu wyzwoliły Hajnowkę. Jednym z pododdziałów tej armii dowodził młody lejtnant Aleksy Florenko.

Aleksy Florenko, urodzony w 1922 r., był sekretarzem organizacji komсомольskiej w 3-ciej baterii 280 pułku 65 Gwardyjskiej Armii. W 1944 r. po ukończeniu szkoły oficerskiej w mieście Penza wyruszył ponownie na front. 27 czerwca 1944 roku walczył w walkach w rejonie Syczkowa, w woj. mińskim. Jego oddział wszedł pierwszy do wsi i otworzył ogień ze wszystkich wyrzucanych się szosa z Bobrujska do Mińska. W walce tej zginęło 102 żołnierzy, 12 dostało się do niewoli, a ponadto zniszczono 38 samochodów.

W dniu 30 czerwca oraz 1 i 2 lipca we wsi Łanicy, przy forsuwaniu rzeki Świślochy i zajęciu stanowiska na północnym jej brzegu, pododdział Aleksieja Florenki odparł 18 kontrataków wroga, niszcząc przy tym dwa czołgi, moździerze, dział przeciwpancerne i inny sprzęt oraz zabijając 180 żołnierzy. Aż nadszedł dzień 25 lipca 1944 r., kiedy to rozgorzała ciężka walka na granicy miejscowości Małeniki—Grygorowce, położonych na styku byłych powiatów hajnowskiego i białostockiego.

W tym miejscu wróg skoncentrował dużą ilość czołgów i piechoty. Wykorzystując las, nieprzejrzyste przedzielił się na trzy radzieckiej baterii. Aleksy Florenko zorganizował natychmiast obronę okolicy i otworzył ogień ze wszystkich dział, niszcząc jednego czołga i kładąc trupem około 50 Niemców. Wróg nie wytrzymał tego ognia, wycofał się, lecz wzmocnionymi nowymi czołgami zaatakował znowu. Teraz na baterię Florenki ruszyło 35 czołgów faszystowskich.

Sytuacja stała się nadzwyczaj krytyczna. Część radzieckich dział uległa uszkodzeniu. Pododdział broni się, lecz nie ma amunicji. W tym momencie przybyli do pomocy żołnierze z batalionu. W walce lejtnant Florenko od-

Ostatnia walka i żywa pamięć

W bohaterstwie zmaganiach o wyzwolenie Polski spod okupacji hitlerowskiej poległo ponad 600 tysięcy żołnierzy i oficerów Armii Radzieckiej. Nie ma zakańta kraju, w którym nie byłoby mogił, cmentarzy, mauzoleum, obelisków i pomników zwyciężonego czerwonego gwiazda. Leżą w polskiej ziemi towarzysze broni spod Uralu, Kaukazu i Leningradu. Ukraińcy i Białorusi, ze wszystkich republik i okręgów autonomicznych Kraju Rad.

Korzenie przynajmniej naszego narodu z narodami ZSRR sięgają głęboko: ta przysiężka została sformułowana na polach bitewnych wspólnie przelana krew.

Na cmentarzu żołnierzy radzieckich w Hajnowce pochowano 1233 poległych, którzy w latach drugiej wojny światowej oddali swe życie za wolność i niepodległość byłego państwa. To z ich krwi, męstwa i bohaterstwa zrodziła się Polska Ludowa, złączona więzami przyjaźni ze Związkiem Radzieckim.

Wśród nich spoczywa na ziemi hajnowskiej Bohater Związku Radzieckiego — ALEKSY FLORENKO.

Był rok 1944. Ze wschodu zbliżała się już upragniona wolność. Kroczyła wraz z oddziałami żołnierzy radzieckich i polskich. Oto jedna z pamiętnych dat: 17 lipca 1944 r. W tym dniu zmierzli 65 Gwardyjskiej Armii I-go Białoruskiego Frontu wyzwoliły Hajnowkę. Jednym z pododdziałów tej armii dowodził młody lejtnant Aleksy Florenko.

Aleksy Florenko, urodzony w 1922 r., był sekretarzem organizacji komсомольskiej w 3-ciej baterii 280 pułku 65 Gwardyjskiej Armii. W 1944 r. po ukończeniu szkoły oficerskiej w mieście Penza wyruszył ponownie na front. 27 czerwca 1944 roku walczył w walkach w rejonie Syczkowa, w woj. mińskim. Jego oddział wszedł pierwszy do wsi i otworzył ogień ze wszystkich wyrzucanych się szosa z Bobrujska do Mińska. W walce tej zginęło 102 żołnierzy, 12 dostało się do niewoli, a ponadto zniszczono 38 samochodów.

W dniu 30 czerwca oraz 1 i 2 lipca we wsi Łanicy, przy forsuwaniu rzeki Świślochy i zajęciu stanowiska na północnym jej brzegu, pododdział Aleksieja Florenki odparł 18 kontrataków wroga, niszcząc przy tym dwa czołgi, moździerze, dział przeciwpancerne i inny sprzęt oraz zabijając 180 żołnierzy. Aż nadszedł dzień 25 lipca 1944 r., kiedy to rozgorzała ciężka walka na granicy miejscowości Małeniki—Grygorowce, położonych na styku byłych powiatów hajnowskiego i białostockiego.

W tym miejscu wróg skoncentrował dużą ilość czołgów i piechoty. Wykorzystując las, nieprzejrzyste przedzielił się na trzy radzieckiej baterii. Aleksy Florenko zorganizował natychmiast obronę okolicy i otworzył ogień ze wszystkich dział, niszcząc jednego czołga i kładąc trupem około 50 Niemców. Wróg nie wytrzymał tego ognia, wycofał się, lecz wzmocnionymi nowymi czołgami zaatakował znowu. Teraz na baterię Florenki ruszyło 35 czołgów faszystowskich.

Sytuacja stała się nadzwyczaj krytyczna. Część radzieckich dział uległa uszkodzeniu. Pododdział broni się, lecz nie ma amunicji. W tym momencie przybyli do pomocy żołnierze z batalionu. W walce lejtnant Florenko od-

PPPD przyciąga turystów

Sezon turystyczny w polsce. Codziennie przez Hajnowkę przejeżdżają tysiące turystów udających się do Białowieskiego Parku Narodowego. Wiekosy wycieczek zatrzymuje się w Hajnowce, zwiedzając miasto i zakłady przemysłowe.

Największym zainteresowaniem cieszy się Hajnowski Przedsiębiorstwo Przemysłu Drzewnego. Codziennie zabiera zwiedza kilkanaście wycieczek. Są one fachowo obsługiwane przez istniejące przy PPKD kółka przewodników PTK, liczące ok. 50 osób.

Dobrze służy kierowcom

Na wyróżnienie zasługują placówki CPN w Hajnowce. Zmotoryzowani turyści otrzymują tu nie tylko niezbędne informacje o zapleczu turystycznym, ale także o miejscach zakwaterowania i wyżywienia.

Pięćosobowa załoga stała kieruje Eugeniusz Aleksiak, który podkreśla konieczność dobrej i szybkiej obsługi klientów. Nigdy tu nie brak paliwa. Ostatnio przyjeżdżali po zakupy mieszkańcy polskiego Bielska Podlaskiego. Najbliższymi potrzebami wybudowanie większego zbiornika na olej. (KL)

Papierosy dla rencistów i emerytów

Oddział „Ruch” w Białymstoku, zgodnie ze swymi przednimi zapowiedziami, rachował drugi punkt sprzedaży papierosów. Osoby, które zostały zarejestrowane w Zarządzie Wojewódzkiego Związku Rencistów, Emerytów i Inwalidów, mogą od 15 kwietnia nabywać papierosy w kiosku „Ruch” nr 891 przy Alei Wolności 2. (obok sklepu „Błękitny Związek”). Zaopatrywać się tam mogą osoby zarejestrowane od 1977 roku. Przy zakupie należy okazać dowód osobisty.

Ta forma sprzedaży obowiązująca będzie jedynie w lipcu. Od sierpnia bowiem, jak informowaliśmy, papierosy w ilości 10 paczek miesięcznie — będzie można nabywać w kartce cukrowa (kupony papierosowe) i w kuponach „Rencistów” (kupon papierosowy) w ilości 10 paczek miesięcznie. W tym celu należy zgłosić się do Zarządu Wojewódzkiego Związku Rencistów, Emerytów i Inwalidów.

Żejść na ziemię

W komentarzu „Żejść na ziemię” red. W. Kłoskińskiego z dnia 25.06.84. Dotychczas uważaliśmy „Gazetę Współczesną” za jedną z lepszych gazet wydawanych w naszym kraju i nie mieliśmy podstaw, aby wątpić w wiarygodność podawanych informacji. Niestety, zawieszając się w wątpliwościach, serwowaliśmy spór do insynuacji, opartych bardziej na domysłach niż faktach.

W komentarzu „Żejść na ziemię” znalazła się nie tylko jedna nieścisłość w Krakowie nie istnieje już kółko ZMP. Na kilka dni przed Wojewódzkim Zjazdem ZMW na jego bazie powstało kółko ZMW, ale o tym autorzy obu listów, działacze odbudowujący organizację, nie wiedzieli.

Nie chodzi jednak o dyskutowanie nad drobiazgami, a nawet nad tym, że nie odpowiadają zarzutom o brak dyskusji nad programem, oddziaływnością do politycznych programów, programów politycznych przy Związku Krajowym. Można zrozumieć zakodowaną w ciągu lat postawę typu „postanowiliśmy — wykonać”. Nie chodzi o brak konsekwencji, kiedy oskarżając dziennikarstwo o fałszowanie rzeczywistości, zaburzanie listów podległych, działacze odbudowujący organizację, nie wiedzieli.

Nie chodzi jednak o dyskutowanie nad drobiazgami, a nawet nad tym, że nie odpowiadają zarzutom o brak dyskusji nad programem, oddziaływnością do politycznych programów, programów politycznych przy Związku Krajowym. Można zrozumieć zakodowaną w ciągu lat postawę typu „postanowiliśmy — wykonać”. Nie chodzi o brak konsekwencji, kiedy oskarżając dziennikarstwo o fałszowanie rzeczywistości, zaburzanie listów podległych, działacze odbudowujący organizację, nie wiedzieli.

Na koniec wyrażamy nadzieję, że sprawa artykułu red. W. Kłoskińskiego nie jest świadomym atakiem, ani próbą

Żejść na ziemię

Na tym właściwie można by zakończyć „sprawę” komentarza, który — niestety — nie znalazł szerszego odzewu, gdyby nie to, że w „Kontaktach” z 12 lipca na drugiej stronie w rubryce „Kontakty kontaktów” nie wydrukowano listu dwóch członków ZMW. Gdyby nie to, że w dzień później do Redakcji Naczelnej „GW” nie wpłynęła kopia tego listu z pismem przewodnim.

„Pragniemy na Pana ręce złożyć protest w związku z artykułem „Żejść na ziemię” red. W. Kłoskińskiego z dnia 25.06.84. Dotychczas uważaliśmy „Gazetę Współczesną” za jedną z lepszych gazet wydawanych w naszym kraju i nie mieliśmy podstaw, aby wątpić w wiarygodność podawanych informacji. Niestety, zawieszając się w wątpliwościach, serwowaliśmy spór do insynuacji, opartych bardziej na domysłach niż faktach.

W komentarzu „Żejść na ziemię” znalazła się nie tylko jedna nieścisłość w Krakowie nie istnieje już kółko ZMP. Na kilka dni przed Wojewódzkim Zjazdem ZMW na jego bazie powstało kółko ZMW, ale o tym autorzy obu listów, działacze odbudowujący organizację, nie wiedzieli.

Nie chodzi jednak o dyskutowanie nad drobiazgami, a nawet nad tym, że nie odpowiadają zarzutom o brak dyskusji nad programem, oddziaływnością do politycznych programów, programów politycznych przy Związku Krajowym. Można zrozumieć zakodowaną w ciągu lat postawę typu „postanowiliśmy — wykonać”. Nie chodzi o brak konsekwencji, kiedy oskarżając dziennikarstwo o fałszowanie rzeczywistości, zaburzanie listów podległych, działacze odbudowujący organizację, nie wiedzieli.

Na koniec wyrażamy nadzieję, że sprawa artykułu red. W. Kłoskińskiego nie jest świadomym atakiem, ani próbą